Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Gazeta învățământului

ORGAN AL MINISTERULUI ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI CULTURII ȘI AL COMITETULUI CENTRAL AL SINDICATULUI MUNCITORILOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURA

Anul XII, Nr. 552 — Vineri 12 februarie 1960 — 8 pagini 25 bani

16 FEBRUARIE 1933

o pagină glorioasă de luptă

Acum 27 ani, în ianuarie-februarie 1933, sub conducerea Partidului Comunist, s-a desfășurat una din cele mai puternice acțiuni de clasă ale proletariatului romîn împotriva exploatării capitalisto-moșierești, pentru apărarea intereselor vitale ale poporului.

Luptele muncitorilor ceferiști și petroliști, organizate și conduse de Partidul Comunist, au fost rezultatul procesului de dezvoltare a mișcării muncitorești din România în perioada de după victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, mișcare ce a cunoscut un nou avînt în anii crizei economice mondiale din 1929-1933. De la eroica grevă a muncitorilor de la Lupeni din august 1929 pînă la luptele din 15-16 februarie 1933, proletariatul din țara noastră a parcurs un drum greu de luptă, care l-a călit și l-a îmbogățit experiența.

Criza economică care zguduia lumea capitalistă încă din 1929 a scos la iveală într-o formă deosebit de acută contradicțiile de neîmpăcat ale imperialismului. Ea a adus o rapidă creștere a șomajului, o catastrofală scădere a nivelului de trai al maselor populare și a determinat o puternică ascuțire a luptei de clasă. Burghezia internațională caută să se salveze din criza economică pe calea aruncării întregii poveri a acesteia pe spinarea maselor muncitoare, a poporului înrobit, pe calea instaurării dictaturii fasciste și a declanșării unui război împotriva Uniunii Sovietice. În acest scop țările imperialiste au început o febrilă cursă de înarmări intensificînd în același timp campania de calomnii și provocări la adresa Țării Socialismului.

În țara noastră, suferințele maselor erau înzecite de existența unor puternice rămășițe feudale, de faptul că economia era aservită trusturilor imperialiste, de împletirea crizei industriale cu cea agrară. „Planul de la Geneva" prin care se instituia un control străin direct asupra bogățiilor țării și treburilor statului român — plan adoptat cu servilism de guvernanții romîni — transforma de fapt țara noastră într-o bază semicolonială.

În aceste împrejurări, singurul partid care s-a ridicat la luptă pentru un trai omenesc, pentru libertăți democratice, pentru pace, împotriva înrobirii țării de către imperialiști a fost Partidul Comunist din Romînia. În hotărîrile luate la Congresul al V-lea al P.C.R. se preciza că punctul de plecare al întregii activități a partidului trebuie să-l constituie lupta pentru cîștigarea majorității clasei muncitoare, iar instrumentul principal pentru atingerea acestui scop era tactica frontului unic de jos, pe baza cerințelor zilnice ale maselor proletare. Congresul a arătat că, în vederea atragerii maselor de muncitori organizați și neorganizați în frontul muncitoresc de luptă, este necesară întărirea rolului conducător al partidului în luptele economice și politice ale proletariatului, deoarece hegemonul revoluției burghezo-democratice nu putea fi decît proletariatul aliat cu masele de bază ale țărănimii, sub conducerea partidului marxist-leninist — Partidul Comunist din Romînia.

În acest scop are loc conferința muncitorilor ceferiști din martie 1932, care alege Comitetul Central de acțiune în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Acest Comitet Central de acțiune a fost un adevărat stat major, care sub conducerea P.C.R. a pregătit în cele mai mici amănunte eroicele lupte din ianuarie-februarie 1933. După exemplul muncitorilor ceferiști au ales comitete de acțiune și petroliștii din Valea Prahovei, ca și muncitorii dintr-o serie de alte ramuri industriale.

Vasile Roaită trăgînd sirena

Primele mișcări ale muncitorilor încep în ianuarie 1933. La 28 ianuarie 1933 are loc, la atelierele Griviția, o ieșire demonstrativă la direcția întreprinderii, în legătură cu hotărîrea luată de aceasta de a reduce aconturile date muncitorilor. Pentru satisfacerea revendicărilor muncitorilor se fixează o grevă demonstrativă pentru ziua de 31 ianuarie. La chemarea P. C. R., muncitorii intră în grevă demonstrativă. Direcția nesatisfăcînd revendicările greviștilor, se organizează o grevă de mare amploare.

La 2 februarie, la auzul sirenei 7.000 de muncitori de la Griviția au intrat în grevă. Echipe de auto-apărare asigurau ordinea înăuntrul atelierelor, iar pentru apărarea din afară partidul a organizat sprijinul muncitorilor din celelalte întreprinderi și sprijinul în general al oamenilor muncii. De pretutindeni muncitorii se îndreptau

Prof. VALERIA CEACHIR

(Continuare în pag. 2)

VEȘTI DIN ȘCOLI

La cercul pedagogic al învățătorilor

Într-una din ședințele cercului pedagogic, învățătorii din raionul Tg. Mureș au dezbătut pe larg o seamă de probleme privind predarea geografiei regiunii în clasa a III-a a școlilor elementare.

Participanții la discuții au arătat că, pentru a asigura o bună desfășurare a lecțiilor de geografie, majoritatea învățătorilor s-au preocupat să cunoască îndeaproape realitățile locale și să-i familiarizeze pe copii cu datele și faptele din satul, raionul și regiunea lor. În acest scop au fost organizate excursii, s-au strîns date prețioase la dezvoltarea economico-socială și culturală a localității de la sfaturile populare, de la G.A.S., de la S.M.T.-uri, de la întreprinderi, din presa locală, din diferite publicații etc. Au fost folosite și fotografii care ilustrează aspecte din viața economică și culturală a regiunii. Învățătorii au alcătuit albume care sînt de mare ajutor în predarea intuitivă a lecțiilor de geografie.

Cercul pedagogic și-a propus ca, pentru realizarea unui schimb de experiență mai larg între învățători, să organizeze la Școala elementară din Sincrai o lecție deschisă de geografie a regiunii.

Propaganda pedagogică în rîndul părinților

Lectoratul pentru părinți organizat la Școala de 7 ani nr. 2 din Dej contribuie mult la lămurirea acestora asupra unor importante probleme pedagogice îi ajută efectiv să-și educe mai bine copiii.

În cadrul lectoratului se dezbat teme cum sînt „Sarcinile părinților în educarea la copii a sentimentului de dragoste față de patrie", „Formarea deprinderilor de muncă în familie" „Educarea voinței și a disciplinei liber consimțite", „Organizarea unui regim rațional al copiilor în familie". „Comportarea civilizată a copiilor noștri", „Ce și cum trebuie să citească elevii" etc.

O temă care a prilejuit multe discuții în cadrul lectoratului a fost cea privitoare la efectuarea lecțiilor date pentru acasă. În legătură cu aceasta, părinții au ridicat o serie de probleme privind volumul lecțiilor pentru acasă și dificultățile pe care le întîmpină uneori copiii lor în efectuarea lecțiilor. S-a dădit cu această ocazie că unii părinți, neținînd o legătură permanentă cu școala, nu știu suficient cum să-i îndrume pe copiii lor. Pedagogii le-au arătat că este necesar să-i lase pe copii să lucreze independent, dar să-i controleze cu regularitate.

★

De curînd, la Școala de 7 ani nr. 89 din Capitală s-a deschis un lectorat pentru părinți. Cei aproximativ 80 de părinți care frecventează regulat acest lectorat ascultă aici conferințe pe teme cum sînt „Rolul exemplului în educarea elevilor", „Atitudinea față de muncă", „Regimul de zi al elevilor" ș.a.

Lectoratul contribuie la apropierea părinților de școală, îi face să colaboreze mai strîns cu învățătorii și profesorii pentru o bună instruire și educare a copiilor.

Pentru noile șarje de oțel

Organizațiile U.T.M. din întreaga țară, tinerii și pionierii au încheiat acțiunea de colectare a fierului vechi desfășurată în cursul anului 1959 cu un bilanț impresionant: 150.000 de tone de fier vechi colectat și trimis oțelarilor de la Reșița, Hunedoara și „Oțelul Roșu". În fruntea acestei acțiuni s-au situat utemiștii din Capitala țării care de curînd au fost distinși, pentru merite deosebite în colectarea fierului vechi, cu diploma de onoare a Comitetului Central al Uniunii Tineretului Muncitor. Elevii școlilor noastre de cultură generală, profesionale și tehnice au adus și ei un aport substanțial la realizarea acestui succes.

O dată cu primele zile ale noului an, bătălia pentru colectarea fierului vechi desfășurată de tineretul patriei a reînceput cu un avînt mai puternic. Pretutindeni tinerii doresc ca rezultatele obținute anul trecut să fie depășite cu mult. Alături de școli din Capitală cunoscute încă din timpul anului trecut ca fruntașe în acțiunea de colectare a fierului vechi, cum sînt școlile medii „Gh. Lazăr" și „Mihail Eminescu" sau Școala de 7 ani nr. 3, s-au ridicat la nivelul unor deosebite realizări colective de elevi din numeroase alte școli. Astfel, elevii Școlii de 7 ani nr. 52, în frunte cu pionierii, pregătind cu multă grijă acțiunea de colectare, au izbutit să colecteze într-o singură duminică 7.600 de kg. de fier vechi.

Nu s-au lăsat mai prejos în această acțiune nici școlarii clasei I care au strîns mai mult de 500 de kg.

Vești despre însemnatele succese dobîndite de elevi în acțiunea de colectare a fierului vechi pentru noile șarje pe care oțelarii le vor da patriei ne sosesc din aproape toate orașele și regiunile țării. În regiunea Constanța, de pildă, elevii tuturor școlilor s-au angajat cu entuziasm în acțiunea inițiată de Comitetul regional U.T.M. sub lozinca „Fiecare utemist sau pionier să colecteze 10 kg de fier vechi". Mulți dintre ei și-au îndeplinit și depășit acest angajament încă din prima lună a desfășurării acțiunii. Datorită acestor strădanii, numai în orașul Constanța au fost colectate de utemiști și pionieri de la începutul anului 1960 peste 70.000 de kg de fier vechi. Un aport important în această acțiune l-au adus elevii Școlii medii nr. 2 și elevii Centrului școlar profesional, de meserii și tehnic.

O deosebită victorie în întrecerea pentru colectarea unei cantități cît mai mari de fier vechi au înscris tinerii din regiunea Ploești. „Săptămîna colectării fierului vechi", inițiată de curînd în această regiune, a avut drept rezultat strîngerea unei cantități de 1030 de tone. Trenul încărcat cu darul tineretului regiunii Ploești către oțelarii Hunedoarei poartă înscris pe fiecare din vagoane numele organizației U.T.M. care a colectat respectiva cantitate de fier vechi. Se pot cita acolo, alături de numele organizațiilor U.T.M. de la Uzinele „1 Mai" din Ploești, de la Rafinăria din Teleajen etc. și numele organizațiilor U.T.M. de la Școala medie nr. 1 și Școala de meserii din Ploești.

Acțiunea continuă pretutindeni cu avînt sporit. Inițiativele luate de tinerii din Suceava sau din Baia Mare, din Pitești sau din Bacău le pot aduce oricînd un loc în fruntea întrecerii. Victoria va fi însă a întregului tineret al țării, a patriei întregi, care va primi mii și mii de tone de oțel vechi.

Alegeri sindicale în școli

In cinstea alegerilor

In toate școlile din patria noastră au loc adunările generale pentru prezentarea dărilor de seamă și alegeri sindicale. Membrii de sindicat din instituțiile de învățămînt desfășoară o susținută muncă pentru ca acest eveniment să însemne și un prilej pentru continua ridicare a nivelului activității profesionale și social-culturale a cadrelor didactice. La redacție sosesc numeroase vești despre acțiunile întreprinse în acest scop de organizațiile sindicale din școli.

Legătură strînsă cu producția

Intîmpinînd alegerile sindicale, cadrele didactice de la școlile medii „Avram Iancu" și „Bethlen Gabor" din Aiud s-au angajat să realizeze o mai strînsă legătură între școală și întreprinderile din localitate. In acest scop s-au organizat întîlniri între muncitorii, tehnicienii și inginerii de la Intreprinderea metalurgică din Aiud și învățătorii și profesorii celor două școli. Impreună cu grupuri de elevi, cadrele didactice au făcut apoi numeroase vizite în secțiile și atelierele întreprinderii, unde au studiat diferite etape ale procesului de producție. Intreprinderea dă un ajutor substanțial practicii în producție a elevilor, asigurînd maiștrii și tehnicienii pentru instruirea lor. Ea a ajutat de asemenea la înzestrarea atelierelor școlare cu mașinile și utilajul necesar.

La rîndul lor, cadrele didactice au pregătit un spectacol pentru muncitorii din întreprinderile „I.M.A." și „Mureșul". Au fost prezentate cîntece, jocuri și piese de teatru „Taiga" de Ialțev. La reușita spectacolului și-au adus contribuția și elevi ai celor două școli.

Spectacolul s-a bucurat de un mare succes și a contribuit la strîngerea legăturilor între școli și întreprinderi.

Acțiuni culturale

Învățătorii și profesorii de la școlile din comuna Păușești-Măglași, raionul Rîmnicu Vîlcea, în cinstea alegerilor sindicale, au intensificat munca culturală de masă. Ei au pregătit cîți artiști amatori spectacole pe care le-au susținut în fața țăranilor colectiviști, atrăgînd totodată noi artiști amatori în formațiile de cor, jocuri etc.

La căminul cultural s-au organizat conferințe de popularizare a metodelor agrotehnice înaintate.

Realizări însemnate au fost obținute și în acțiunea de popularizare a cărții. Sute de colectiviști au devenit cititori permanenți ai bibliotecii.

Prilej de analiză a activității profesionale

Zilele trecute au avut loc la Școala medie „Aurel Vlaicu" adunările generale pentru prezentarea dărilor de seamă și alegeri la cele două grupe sindicale. Evenimentul acesta a fost întîmpinat de membrii de sindicat din școală cu noi succese în activitatea lor profesională și social-culturală.

Discuțiile care s-au purtat pe marginea dărilor de seamă prezentate de responsabili grupelor au arătat că organizația sindicală, îndrumată de organizația de partid, a avut un rol activ în întreaga muncă din școală; sprijinind conducerea acesteia în organizarea procesului de învățămînt și mobilizînd cadrele didactice pentru îmbunătățirea necontenită a predării, a muncii educative.

Cu prilejul alegerilor s-a subliniat aportul pe care l-a adus organizația sindicală din școală la legarea învățămîntului de viață. Astfel, au fost organizate discuții și consfătuiri, care au valorificat experiența acumulată în această privință. Organizația sindicală a stabilit legături cu comitetul de întreprindere de la Atelierele C.F.R. „Griviția Roșie" ajutînd la rezolvarea multor probleme legate de buna organizare și desfășurare a practicii în producție a elevilor. Cu ajutorul unor tehnicieni și al comitetului sindical din întreprindere s-au putut rezolva probleme privind securitatea muncii în timpul activității în ateliere, s-a intensificat ajutorul pe care îl dau elevilor maiștrii și inginerii; s-a întărit colaborarea dintre profesorii de matematică, fizică, chimie și desen cu maiștrii și inginerii.

Între conducerea școlii și organizația sindicală s-au stabilit raporturi de strînsă colaborare în rezolvarea tuturor problemelor legate de munca și viața membrilor de sindicat. Un domeniu în care această colaborare a dat rezultate foarte bune este acela al îmbunătățirii necontenite a măiestriei pedagogice a cadrelor didactice. In acest scop au fost organizate lecții deschise, interasistențe, consfătuiri de muncă.

Participanții la discuții au relevat rolul important pe care l-a avut schimbul de experiență în îmbunătățirea muncii cadrelor didactice din școală. Astfel, pornind de la faptul că în anii școlari trecuți la sfîrșitul primului trimestru se înregistra un număr ridicat de elevi rămași în urmă la învățătură, organizația sindicală, consultîndu-se cu conducerea școlii și cu cîteva cadre didactice cu experiență îndelungată, a hotărît să organizeze o consfătuire de producție la care să se discute căile de înlăturare a cauzelor ce generează rămînerea în urmă la învățătură. Consfătuirea a ajutat cadrelor didactice să ia măsuri pentru îmbunătățirea predării, pentru dozarea judicioasă a noțiunilor și explicarea lecției în mod atractiv, pentru antrenarea tuturor elevilor la lecție, astfel încît ei să-și însușească încă din clasă ideile principale ale acesteia, ca și pentru verificarea repetată și amănunțită a cunoștințelor. Discuțiile care s-au purtat în consfătuirea de producție au constituit un prețios schimb de experiență între cadrele didactice. Ca urmare, profesorii acordă mai multă grijă și îmbogățirii vocabularului elevilor, exprimării lor corecte oral și în scris. Ei se preocupă mai mult de lămurirea elevilor asupra modului cum trebuie să se pregătească pentru lecții, obișnuindu-i să se concentreze asupra problemelor esențiale, de însușirea cărora depinde înțelegerea întregii lecții. S-a realizat o mai strînsă legătură între diriginți și părinți; s-au organizat meditații și consultații, pentru elevii rămași în urmă la învățătură, s-au luat măsuri pentru înlăturarea supraîncărcării elevilor cu lecții pentru acasă.

Cu prilejul alegerilor s-a arătat că măsurile aplicate în urma consfătuirii de producție au dat rezultate bune. Vorbitorii au arătat, de pildă, că atenta examinare a volumului de teme date pentru acasă, corectarea unor deficiențe ale orarului, preocuparea pentru o judicioasă distribuire a activităților extrașcolare au făcut să se înlăture în bună parte supraîncărcarea elevilor.

Traducerea în viață a măsurilor stabilite de consfătuirea de producție, au arătat participanții la dezbaterile din adunările generale de alegeri, a contribuit la sporirea numărului de elevi cu bune rezultate la învățătură, reducîndu-se considerabil procentul celor rămași în urmă. Ei au recomandat noului activ al grupelor sindicale să continue preocupările pentru ridicarea nivelului procesului de învățămînt.

O altă problemă la rezolvarea căreia și-au adus contribuția grupele sindicale este asigurarea unei frecvențe regulate a elevilor. Grupele sindicale au organizat controlul zilnic al participării elevilor la cursuri și, pe baza unei evidențe săptămînale, au inițiat convorbiri cu părinții acelora care lipseau nemotivat. Ca urmare, la numai cîteva săptămîni după aceasta, frecvența s-a îmbunătățit simțitor, cazurile de absențe nemotivate devenind foarte rare.

Adunarea generală de alegeri a analizat și preocuparea organelor sindicale pentru ridicarea nivelului ideologic și politic al membrilor de sindicat. Mobilizarea profesorilor la învățămîntul ideologic, asigurarea materialului bibliografic de care au nevoie, abonarea profesorilor la ziare și la revistele teoretice sînt cîteva din preocupările de pînă acum ale grupelor sindicale în această direcție. S-a arătat, de asemenea, că pentru personalul administrativ și de îngrijire al școlii se organizează săptămînal o revistă a presei. În cadrul acesteia sînt lămurite diferite probleme de actualitate, cum ar fi lupta pentru menținerea păcii, pentru dezarmarea totală și generală promovată de Uniunea Sovietică, contribuția patriei noastre la mișcarea pentru pace etc.

În adunările generale ale grupelor sindicale pentru alegeri s-au dezbătut și numeroase alte probleme. Participanții la discuții au cerut ca, paralel cu preocupările privind organizarea schimbului de experiență, grupele sindicale să-și dea contribuția și la rezolvarea unor probleme educative. S-a arătat, de pildă, că în timpul recreațiilor elevii rămîn uneori nesupravegheați, ceea ce creează ocazii pentru abaterea de la disciplina școlară. Chiar în timpul ședinței de alegeri s-a stabilit ca responsabilii grupelor sindicale să se ocupe de planificarea și controlul supravegherii elevilor în timpul recreațiilor de către cadrele didactice.

Alegerile sindicale din acest an la Școala medie „Aurel Vlaicu" s-au remarcat prin analiza multilaterală a activității organelor sindicale sub aspectul sprijinirii procesului de învățămînt. Concluziile dezbaterilor vor ajuta, desigur, activului nou ales, să-și orienteze activitatea pe viitor spre întărirea continuă a contribuției grupei sindicale la îndeplinirea sarcinilor mari și însemnate care revin școlii și slujitorilor ei.

Prof. DAN HULIERA

16 Februarie 1933

(Urmare din pag. 1)

spre atelierele Griviția cu căruțe cu alimente pentru a ajuta pe greviști.

Pe baza îndrumărilor Comitetului Central de acțiune, aproape simultan cu ceferiștii de la Griviția au intrat în grevă și ceferiștii din Iași, apoi cei din Galați, Cluj, Pașcani, Constanța etc. Sub conducerea comuniștilor au intrat în grevă și muncitorii petroliști de la „Astra Romînă", „Orion", „Unirea", „Romîno-Americană". Aceștia, după ciocniri cu poliția și armata, au asaltat clădirea poliției din Ploești, impunînd eliberarea muncitorilor arestați mai înainte.

Guvernul este silit să înceapă tratativele cu comitetul de grevă. Muncitorii obțin cea mai mare parte din revendicări.

Greva ceferiștilor de la 2 februarie s-a terminat cu o mare victorie a proletariatului. A crescut considerabil încrederea muncitorilor în Partidul Comunist, conducătorul și organizatorul grevei.

Pentru a înăbuși lupta muncitorimii guvernul Vaida decretează starea de asediu, anulează concesiunile acordate și arestează numeroși conducători ai muncitorilor. In ajunul zilei de 15 februarie 1933, au fost arestați tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej și alți conducători ai muncitorilor. Această măsură a produs un puternic val de indignare în rîndul maselor populare, care au manifestat pentru respectarea revendicărilor cîștigate, pentru anularea stării de asediu și pentru eliberarea conducătorilor arestați.

Mii de ceferiști din București au pornit la marea luptă din 15—16 februarie 1933. Alte mii de muncitori din fabricile și uzinele Capitalei și-au manifestat solidaritatea înconjurînd Atelierele C. F. R. Griviția. Ceferiștii au dat pildă de un eroism revoluționar fără seamăn. Greva a căpătat un înalt caracter politic.

Înspăimîntat de amploarea mișcării greviste, guvernul a înconjurat atelierele cu armată, jandarmi și poliție. Atacul fu hotărît pentru zorii zilei de 16 februarie. Fără nici o somație, mitralierele au fost îndreptate spre muncitorii din curtea atelierelor. Glasul prelung și sfîșietor al sirenei trasă de tînărul utecist Vasile Roaită anunța populației Bucureștiului odiosul măcel pus la cale de regimul burghezo-moșieresc împotriva neînfricaților muncitori de la atelierele C. F. R.-Griviția. S-a tras cu arme, cu mitraliere, muncitorii au fost străpunși cu baioneta și zdrobiți cu patul armelor. Camioanele au transportat pe ascuns morții, care tot pe ascuns au fost arși la crematoriu. Peste 2.000 de muncitori au fost arestați.

Reprimarea sîngeroasă a luptei muncitorilor ceferiști a indignat masele largi muncitoare. Au avut loc puternice manifestații și demonstrații prin care oamenii muncii din întreaga țară și-au manifestat solidaritatea cu lupta ceferiștilor.

În ansamblul lor, luptele ceferiștilor și petroliștilor au constituit, după cum arată tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, „o manifestare hotărîtă a forței clasei muncitoare împotriva fascismului, a influenței sale asupra maselor largi muncitoare, au constituit pentru un timp un zăgaz puternic în calea fascizării țării și a pregătirii războiului antisovietic, au provocat căderea guvernului Vaida, călău al clasei muncitoare, au întărit legăturile partidului cu masele, au dus la întărirea sa organizatorică".

Luptele din ianuarie-februarie 1933 au fost primele lupte de clasă de mare amploare care s-au desfășurat în Europa după instaurarea în 1933 a regimului hitlerist în Germania. Ele au însuflețit pe oamenii muncii din țările Europei în lupta lor împotriva fascismului. Internaționala Comunistă le-a dat o înaltă apreciere, scoțînd în evidență însemnătatea lor în mișcarea muncitorească din Romînia ca și în mișcarea muncitorească internațională.

Sîngele ceferiștilor de la Griviția n-a curs în zadar. Exemplul lor eroic a însuflețit și călit noi și noi luptători împotriva exploatării capitaliste, a regimului burghezo-moșieresc.

Ca urmare a luptei neabătute a oamenilor muncii, conduși de partid, clasa muncitoare din țara noastră este astăzi clasa conducătoare în stat, oamenii muncii au devenit stăpîni pe soarta lor. Bogățiile țării aparțin poporului. Sub conducerea partidului, poporul nostru a obținut victorii importante pe calea dezvoltării economiei și culturii.

Pa baza aplicării politicii leniniste de industrializare socialistă, a fost făurită o industrie puternică, au fost create ramuri noi, de o importanță vitală pentru progresul continuu al întregii economii. La sate, țărănimea muncitoare, călăuzită de partid, participă activ la opera de construire a vieții noi. Sub îndrumarea partidului se dezvoltă necontenit știința și cultura.

Poporul nostru întîmpină cea de a 27-a aniversare a luptelor ceferiștilor și petroliștilor din ianuarie-februarie 1933 în plin avînt al luptei pentru obținerea de noi succese în construirea socialismului.

De la Ministerul Învățămîntului și Culturii

1. In legătură cu reexaminarea profesională a cadrelor didactice care au întrerupt învățămîntul mai mult de 2 ani se precizează că înscrierile pentru reexaminare se fac prin secțiile de învățămînt și cultură regionale, conform instrucțiunilor în vigoare, pînă la data de 1 aprilie a.c.

Examenele se vor ține pe baza programelor cursurilor de perfecționare din anul 1958, la institutele de perfecționare a cadrelor didactice, între 15—25 iunie 1960.

2. Pentru cadrele didactice care au urmat cursurile speciale de calificare de 2 ani în perioada 1957—1959 și au fost respinse la examenul de absolvire, se organizează o sesiune specială de examene în vacanța de primăvară a elevilor, la institutele de perfecționare a cadrelor didactice la care au urmat aceste cursuri.

Conform instrucțiunilor M.I.C. nr. 12245/7.I. 1960, în afară de această sesiune cadrele didactice respective se mai pot prezenta la examenul de absolvire și în sesiunea obișnuită a anului 1960.

Sesiune științifică

In zilele de 20, 21 și 22 februarie 1960, va avea loc cea de-a III-a sesiune științifică a Institutului de științe pedagogice. Lucrările plenare și pe secții se vor desfășura la Universitatea „C. I. Parhon", sediul din Bulevardul 6 Martie nr. 64.

Deschiderea lucrărilor va avea loc în ziua de 20 februarie 1960, orele 10.

Să pregătim din timp lucrările scrise trimestriale

Lucrările scrise trimestriale — tezele — sînt un important mijloc de verificare şi apreciere a cunoştinţelor însuşite de elevi în cursul unui trimestru. Pregătindu-i pe elevi pentru această verificare, cei mai mulţi profesori îi ajută în studiul lor individual, le indică în ce fel să-şi sistematizeze cele învăţate în cursul trimestrului, cum să generalizeze cunoştinţele însuşite. In acest fel lucrările scrise trimestriale devin nu numai un mijloc de verificare şi apreciere a cunoştinţelor elevilor, ci şi un mijloc de adîncire şi îmbogăţire a acestor cunoştinţe.

Pentru a constitui cu adevărat un ajutor în munca elevilor şi a profesorilor, lucrările scrise trebuie pregătite şi planificate din vreme. Intr-o serie de şcoli se socoteşte însă că tezele pot fi lăsate pentru sfîrşitul trimestrului. Aşa s-a procedat, de exemplu, la Şcoala medie nr. 2 din Craiova, care în primul trimestru a îngrămădit tezele într-o perioadă prea scurtă şi s-a mulţumit să rezerve între ultimele teze şi încheierea trimestrului doar 2—3 zile. Acest fapt a avut numeroase consecinţe dăunătoare: elevii au fost supraîncărcaţi şi nu s-au putut pregăti suficient, profesorii au trebuit să corecteze lucrările în grabă şi tot în grabă să încheie mediile, fără să aibă timpul necesar pentru a mai asculta o dată pe elevii cu note slabe.

O orientare greşită în ceea ce priveşte perioada în care trebuie date tezele se întîlneşte şi la Şcoala de 7 ani nr. 2 din Craiova. Diriginta clasei a VI-a „A" de la această şcoală, de exemplu, consideră că este bine să înceapă tezele abia după data de 20 februarie, fără să vadă că în acest fel ele fie că vor fi programate la intervale prea scurte, fie că se vor termina o dată cu sfîrşitul trimestrului.

Perioada în care trebuie pregătite şi desfăşurate tezele se stabileşte în funcţie de mărimea trimestrului, în aşa fel ca între ultimele teze şi încheierea acestuia profesorii să dispună de cel puţin două săptămîni pentru a le corecta, pentru a examina şi reexamina elevii.

In momentul de faţă ne aflăm în ajunul perioadei în care se vor da tezele pe trimestrul al doilea. Multe şcoli au şi început să-i pregătească pe elevi în acest scop. Aşa, de exemplu, la secţia serală a Şcolii medii nr. 18 din Capitală diriginţii au fost mobilizaţi din vreme pentru ca împreună cu întregul colectiv didactic al clasei să planifice tezele urmărind evitarea supraîncărcării elevilor şi lăsînd profesorilor suficient timp atît pentru a înlătura anumite lacune ce se mai manifestă în cunoştinţele acestora, cît şi pentru a corecta cu minuţiozitate fiecare lucrare. De pildă, la clasa a X-a „C" tezele sînt eşalonate între 15 februarie şi 10 martie în felul următor: 15 februarie — economia politică, 17 februarie — chimia, 22 februarie — limba romînă, 26 februarie — matematica, 1 martie — limba rusă, 4 martie — fizica 10 martie — istoria. După cum se vede, atît intervalul dintre lucrările scrise, cît şi ordinea în care au fost programate acestea asigură elevilor condiţii bune de pregătire.

Un procedeu bun de planificare a tezelor se practică şi la Şcoala de 7 ani nr. 3 din Capitală. Aici conducerea şcolii, împreună cu diriginţii, care au consultat în prealabil cadrele didactice ce predau la clasele lor, planifică lucrările scrise ţinînd seama de specificul diferitelor obiecte de învăţămînt, de numărul orelor rezervate în programă pentru fiecare obiect şi de situaţia la învăţătură a elevilor. De pildă, atunci cînd mai mulţi elevi au o situaţie slabă la un obiect, pedagogii caută să rezerve între teză şi data încheierii trimestrului un interval de timp mai mare, în care profesorul să-i ajute pe aceştia să-şi îndrepte situaţia avînd în vedere şi nota obţinută de ei la teză. După ce tezele au fost astfel planificate ele sînt anunţate elevilor. In acest trimestru, la Şcoala de 7 ani nr. 3 tezele au fost eşalonate, pentru fiecare clasă, între 15 februarie şi 12 martie. La clasele a VII-a, de exemplu, ca şi la alte clase, elevii nu vor da mai mult de două lucrări scrise pe săptămînă, fapt care va contribui mult la buna lor pregătire pentru fiecare din aceste lucrări.

Este de asemenea important ca fiecare profesor să se orienteze din vreme asupra subiectelor pe care le va da la teze, alegînd subiecte care să-i asigure posibilitatea de a aprecia în ansamblu cunoştinţele elevilor. Nu este greşit ca la unele obiecte cum sînt limba romînă, istoria, geografia, ştiinţele naturale etc. profesorii să indice din vreme tematica materiei ce trebuie pregătită în mod special pentru teză, aşa încît să se înlăture revenirea asupra unor probleme neesenţiale, de amănunt.

Ţinînd seama de importanţa lucrărilor scrise trimestriale toate şcolile trebuie să le planifice din timp, cu grijă, să evite supraîncărcarea elevilor şi să le acorde în toată această perioadă un ajutor cît mai susţinut.

F. D.

EXCURSII

De curînd, elevii claselor a VIII-a „B" şi a VIII-a „C" de la Şcoala medie „Mihail Eminescu" din Botoşani, au vizitat Staţiunea de maşini şi tractoare din localitate. Vizita la S.M.T. le-a dat posibilitatea să-şi completeze şi să-şi fixeze cunoştinţele dobîndite la lecţii în legătură cu funcţionarea combinelor, a cultivatoarelor şi discuitoarelor.

Şi elevii claselor a V-a de la Şcoala „Mihail Eminescu" au făcut recent o excursie interesantă. Ei au vizitat sera de la Casa pionierilor, unde au putut observa creşterea şi dezvoltarea plantelor în condiţii de seră, precum şi probe de înmulţire vegetativă la diverse plante de cameră.

★

Cadrele didactice de la Şcoala medie nr. 1 „Vasile Alecsandri" din Galaţi au organizat într-una din zilele trecute o frumoasă excursie la Combinatul de celuloză de la Chişcani. Cu acest prilej elevii au avut posibilitatea să studieze procesul de prelucrare a stufului. Ei au putut să observe că acesta cuprinde două mari faze: una umedă, în care stuful se fierbe, se tratează cu substanţe chimice şi se curăţă de impurităţi şi una uscată, în care produsul rezultat din faza umedă este trecut printre rotorii înfierbîntaţi care usucă şi presează.

În atelierul mecanic elevii şi-au putut da seama de însemnătatea automatizării în producţia industrială, observînd cum întregul proces de producţie se desfăşoară cu ajutorul unor mijloace de producţie de înaltă tehnicitate.

Excursia le-a oferit elevilor posibilitatea să vină în contact cu muncitorii, de la care au avut de învăţat numeroase lucruri noi şi interesante şi cu care au legat numeroase prietenii.

★

Elevii din clasa a XI-a de la Şcoala medie nr. 1 „Nicolae Bălcescu" din Craiova au vizitat de curînd Combinatul de zahăr şi ulei „Oltenia Podari". În timpul acestei vizite, pe măsură ce treceau dintr-o secţie în alta elevii au primit explicaţii amănunţite de la muncitorii, inginerii şi tehnicienii acestei fabrici. Ei le-au explicat care sînt fazele prin care trece materia primă pînă ajunge la produsul finit, cum funcţionează diferitele maşini, le-au dat lămuriri cu privire la planul de producţie şi la productivitatea fabricii, precum şi cu privire la utilitatea produselor fabricii pentru economia naţională.

Lecţii în şcoala serală

Pornind de la problemele producţiei

Zi după zi, pregătind lecţiile de fizică pe care le ţin în faţa muncitorilor-elevi din şcoala serală, mă întreb cum să predau fiecare lege, fiecare principiu, fiecare fenomen al fizicii aşa ca tinerii din clasa mea să le înţeleagă mai în adîncime, să le vadă mai bine rostul practic, strînsa lor legătură cu producţia. Şi de fiecare dată, pentru a atinge acest scop, caut să plec de la munca pe care ei înşişi o desfăşoară în uzine şi fabrici.

Fireşte, pentru aceasta trebuie să cunosc eu însumi cît mai bine aspectele concrete ale muncii lor în întreprinderile unde lucrează. De aceea vizitez adeseori aceste întreprinderi — Uzina electrică „Grozăveşti", Întreprinderea de material didactic, Atelierele centrale I.T.B. etc. Vizitele pe care le fac aici îmi sînt de cel mai mare ajutor pentru a-mi axa lecţiile pe problemele de tehnică şi tehnologie pe care le rezolvă elevii în practică.

Majoritatea elevilor mei din clasa a VIII-a, bunăoară, sînt strungari şi frezori. Ţinînd seama de aceasta, atunci cînd le-am predat mişcarea circulară uniformă, mărimile legate de această temă, am plecat de la probleme bine cunoscute de ei din producţie. Şi anume, prezentîndu-le un angrenaj de două roţi dinţate care realizează mişcări de rotaţie, le-am cerut să arate cum se determină viteza liniară, viteza unghiulară a celor două roţi şi frecvenţa de rotaţie a roţii conduse. Ei ştiau şi înainte să rezolve practic asemenea probleme, dar acum cunoştinţele lor practice au căpătat un fundament ştiinţific, şi-au dat seama că rezolvarea problemelor puse este posibilă datorită aplicării legilor privitoare la mişcarea circulară şi au stabilit de ce elemente au nevoie pentru a calcula, de pildă, viteza unghiulară a celor două roţi. Folosind relaţia $\omega = 2\pi\nu$ învăţată la lecţia de fizică, ei au arătat singuri că în acest caz ν exprimă numărul de ture pe secundă.

Mulţi elevi-muncitori care au intrat în şcoala medie serală fără să fi urmat şcoala profesională mi-au mărturisit că, în urma studierii capitolului privitor la mişcarea circulară, nu mai sînt nevoiţi să apeleze la inginerii sau maiştrii din atelier pentru a le calcula o serie de elemente necesare, de pildă, la tăierea unui filet fără sfîrşit. Acum pot calcula ei înşişi fără greutate astfel de elemente cum sînt pasul, modulul filetului, timpii de bază necesari tăierii unui filet etc. Stăpîni pe aceste cunoştinţe, ei se preocupă în prezent de raţionalizarea diferitelor operaţii în interesul reducerii timpilor de bază pe operaţii, pentru a contribui la mărirea productivităţii muncii.

La clasa a IX-a, cînd am predat lecţia privitoare la legea lui Pascal, am folosit cunoştinţele din practică ale elevilor forjori, mecanici sau şoferi. Le-am arătat aplicaţiile acestei legi la construcţia şi funcţionarea presei hidraulice, care are o foarte mare întrebuinţare în procese de producţie cum sînt presarea, ştanţarea, forjarea, ridicarea greutăţilor etc., precum şi la frîna hidraulică ce se foloseşte mai ales la automobile. Lecţiile despre dilataţia corpurilor, predate la aceeaşi clasă, le-au arătat elevilor cum se justifică în mod ştiinţific necesitatea practică de a controla mereu dimensiunile unei piese de precizie în timpul prelucrării ei, necesitatea de a ţine seama de fenomenul dilataţiei în practica nituirii, în realizarea de diferite construcţii metalice etc.

Pe elevii din clasa a X-a — unii instalatori la I.T.B., alţii electricieni la uzina electrică Grozăveşti — lecţiile de fizică privitoare la curentul electric, la legile acestuia, la construcţia circuitelor electrice şi la legarea receptorilor în circuit i-au ajutat să dezlege probleme pe care înainte le rezolvau mecanic. De exemplu, ei ştiu acum de ce este nevoie ca în realizarea unei bobine să folosească, pentru anumite tensiuni de curent, izolamente diferite, cum să aleagă sîrma de bobinaj în funcţie de utilitatea bobinei care se construieşte etc.

Pe acelaşi principiu îmi voi organiza şi lecţiile pe care urmează să le predau de acum înainte elevilor. De exemplu, cînd voi preda la clasa a VIII-a cunoştinţele privitoare la frecare şi legile frecării voi porni de exemplu, de la frînele folosite la unele autovehicole care se bazează pe fenomenul frecării, pentru a arăta utilitatea frecării în tehnică. Voi sublinia şi latura dăunătoare a frecării insistînd asupra mijloacelor prin care se înlătură efectul negativ al acesteia, mai ales la maşinile de mare viteză.

Predînd tema „Maşini simple" din capitolul „Statica", voi arăta utilitatea acestora în construcţii, în minuirea diferitelor scule şi unelte în procesul muncii lăcătuşului sau tîmplarului, pornind de la munca concretă pe care o desfăşoară elevii mei, muncitori constructori la Întreprinderea de construcţii nr. 85, lăcătuşi sau tîmplari la I.M.D. etc. Astfel ei vor înţelege mai bine cum îşi pot uşura munca asociind mai mulţi scripeţi mobili, cum să folosească anumite unelte ca foarfeca de tăiat tablă sau cleştele în procesul de îndoire a tablei ş.a.m.d.

Multe lecţii de fizică îi pot stimula pe elevi să abordeze o serie de probleme teoretice şi practice care capătă în momentul de faţă o importanţă tot mai mare pentru ştiinţă şi tehnică. Ţinînd seama de aceasta, atunci cînd voi preda, bunăoară, la clasa a IX-a, cunoştinţele despre motorul cu reacţie pe baza realizărilor epocale ale ştiinţei şi tehnicii sovietice în domeniul zborului cosmic, pe baza perspectivelor de viitor ale acestui tip de motor voi căuta să le arăt elevilor importanţa ce o prezintă orientarea viitorilor tehnicieni şi ingineri spre construcţia de astfel de motoare, spre însuşirea unor cunoştinţe strîns legate de avîntul tehnicii actuale în domeniul construcţiilor diferitelor tipuri de motoare care realizează mari viteze.

Majoritatea lecţiilor mele sînt axate astfel pe activitatea din producţie a elevilor, arătîndu-le care fenomene sau principii din producţie se bazează pe cunoştinţele expuse, sau cum aceste cunoştinţe sînt generalizări ale practicii. Aceasta face să crească mult interesul elevilor pentru studiu şi îi ajută să înveţe mai bine. Astfel, legarea lecţiilor de aspectele concrete ale producţiei duce în acelaşi timp şi la îmbunătăţirea activităţii pe care o desfăşoară elevii în întreprinderile unde lucrează, ca şi la îmbunătăţirea muncii pe care o duc în şcoală, pentru a-şi însuşi bazele ştiinţelor.

E. POP
profesor la secţia serală
a Şcolii medii nr. 18 din Capitală

Utemista Valeria Vana, muncitoare la fabrica „Electroceramica" din Turda, are numai 19 ani. Pentru meritele ei în producţie şi activitatea culturală, numele ei stă scris în cartea de onoare a întreprinderii. Dar Valeria Vana este şi o elevă fruntaşă. Învăţînd în clasa a VIII-a la Şcoala medie serală din oraş, ea se străduieşte să-şi însuşească temeinic toate cunoştinţele predate.

In clişee: Un ajutor în muncă, o explicaţie de la un muncitor mai vechi sînt întotdeauna binevenite. De aceea Valeria Vana cere adesea sprijinul tovarăşei Cornelia Văleanu (stînga). În bancă, la şcoală, ea ascultă explicaţiile profesorilor cu deosebită atenţie (dreapta).

În noile oraşe şi localităţi industriale apărute pe harta patriei în anii puterii populare au fost construite numeroase şi impunătoare obiective social-culturale pentru muncitori şi familiile acestora. Printre aceste noi realizări social-culturale se numără şi Casa pionierilor din Oneşti, regiunea Bacău. Pionierii, copii ai constructorilor şi muncitorilor noului oraş, se bucură de nenumărate posibilităţi de a-şi petrece plăcut şi folositor timpul liber. Cercurile tehnice, cercurile de artă, seriile de povestiri şi basme, competiţiile sportive atrag zilnic sute de pionieri. Precum observaţi în fotografia noastră, clubul Casei pionierilor este mai ales acum, în timpul iernii, locul unor îndîrjite dispute purtate pe pătrăţelele albe şi negre ale jocului de şah. Partida de abia a început, dar pioniera pe care o vedeţi în prim plan gîndeşte îndelung, căutînd să găsească o mutare cît mai surprinzătoare...

Pregătiri pentru lucrările practice agricole de primăvară

În agricultură, pregătirile intense pentru campania lucrărilor de primăvară încep în luna februarie. Tot acum începe pregătirea lucrărilor practice şi în şcolile săteşti. Complexitatea acestor lucrări cere o pregătire temeinică, în care atenţia acordată problemelor tehnico-materiale trebuie să se îmbine cu atenţia acordată bunei organizări a muncii, fiind vorba de executarea unor lucrări agricole importante într-un timp scurt, conform unei planificări stricte, care trebuie respectată întocmai. În întreaga lor muncă de pregătire a lucrărilor de primăvară profesorii care predau cunoştinţele agricole în şcolile de cultură generală trebuie să ţină seama de sarcinile trasate în documentele de partid şi de stat cu privire la dezvoltarea producţiei agricole, la transformarea socialistă a agriculturii.

Pornind, în această etapă, la pregătirea amănunţită a muncii pe care o vor desfăşura în curînd cu elevii pe loturile experimentale şi pe ogoarele gospodăriilor agricole colective şi de stat, grija profesorilor care predau cunoştinţele agricole se îndreaptă în primul rînd spre adaptarea programei de lucrări practice la desfăşurarea concretă a muncilor agricole din acest sezon. Această adaptare corespunde principiului important al predării diferenţiate a cunoştinţelor agricole în funcţie de condiţiile locale.

Multe şcoli săteşti îşi întocmesc un program concret care cuprinde, în general, lista completă a lucrărilor practice care se pot executa cu elevii în condiţiile existente şi în limita timpului rezervat prin orariul stabilit, locurile unde se execută aceste lucrări şi lista uneltelor şi materialelor necesare. Ţinînd seama de programa cunoştinţelor agricole pentru clasele V—VII şi de desfăşurarea muncilor agricole de primăvară, lista menţionată cuprinde, la clasa a V-a, de exemplu, lucrări de agrotehnică şi de legumicultură. La agrotehnică se prevăd lucrări de afînare şi mărunţire a ogoarelor de toamnă prin grăpări şi lucrări cu cultivatorul, arături superficiale de primăvară urmate de grapă, aplicarea îngrăşămintelor organice şi minerale, lucrări simple de îmbunătăţiri funciare privind combaterea eroziunii şi conservarea solului sau descecări, încercarea facultăţii germinative a seminţelor, recunoaşterea seminţelor bune de semănat şi tratarea lor împotriva bolilor criptogamice, diferite iarovizări, lucrări de pregătire în vederea semănatului, executarea semănatului prin diferite metode, stabilirea epocilor de semănat a plantelor agricole etc.

La legumicultură sînt prevăzute lucrări în legătură cu pregătirea răsadniţelor pentru semănat şi repicat, determinarea valorii culturale a seminţelor, semănatul în răsadniţă a legumelor timpurii (roşii, ardei, vinete, conopidă, varză), pregătirea ghivecelor nutritive pentru repicat răsadurile, plantarea cartofilor iarovizaţi, plantarea semincerilor de legume, semănatul în grădină al seminţelor de rădăcinoase, mazăre, spanac, ridichi, salată. În legătură cu lucrările menţionate mai sus se prevăd şi lucrări de amenajare a grădinii de legume: executarea straturilor şi biloanelor şi construirea canalelor pentru cultura irigată a legumelor.

În clasa a VI-a la fitotehnie, planurile prevăd lucrări de îngrijire a semănăturilor de toamnă (grăpat, tăvălugit etc.), de pregătire a solului în vederea semănăturilor de primăvară, controlul lucrărilor solului, semănatul culturilor de primăvară (cerealele de primăvară, leguminoasele pentru boabe, plantele textile şi uleioase, plantele de nutreţ), precum şi lucrările anuale.

La zootehnie se efectuează lucrări de scoatere a stupilor de la iernat şi lucrări de primăvară în stupină, pregătirea localului şi utilajului necesar pentru creşterea viermilor de mătase, lucrări curente de alimentare şi îngrijire a păsărilor şi animalelor domestice.

Pentru elevii clasei a VII-a se prevăd, la pomicultură, tăieri de curăţire a coroanei, curăţirea coajei pomilor bătrîni, omizitul şi stropirile de sezon, recoltarea ramurilor altoi de sămînţoase, pichetatul şi lucrările curente pentru înfiinţarea livezilor de pomi, plantatul pomilor, îngrăşări suplimentare şi polenizări la pomi.

La viticultură, aceşti elevi vor efectua lucrări de altoi a butaşilor de viţă de vie, de instalare a spalierilor şi aracilor, dezgropatul, tăierile şi copcitul viţei, completarea golurilor prin marcotaj, arăcitul etc.

În legătură cu studiul maşinilor agricole elevii vor executa lucrări cu cultivatorul, cu grapa şi maşina de semănat.

Completînd lista lucrărilor arătate mai sus cu locurile unde se vor executa acestea şi cu enumerarea uneltelor şi materialelor necesare, obţinem un tabel cu următoarele rubrici: data, denumirea lucrării, locul unde se execută, uneltele şi materialele necesare, clasa (grupa sau echipa) care execută lucrarea respectivă. Acest tabel se definitivează după ce este discutat cu conducerea şcolii şi a gospodăriei agricole din localitate. Experienţa unui an de predare a cunoştinţelor agricole a arătat că întocmirea unui astfel de tabel ajută foarte mult în planificarea lucrărilor practice.

Pe cît posibil, vom căuta să întocmim lista lucrărilor ţinînd seama de desfăşurarea lucrărilor curente agricole din regiunea noastră, sau chiar după planificarea făcută de gospodărie. În felul acesta vom putea să încadrăm practica agricolă a elevilor în munca locală, să legăm cît mai strîns şi direct şcoala de viaţă.

Un alt element de pregătire a lucrărilor practice agricole de primăvară constă în ridicarea în plan a terenului agricol şcolar şi în întocmirea planului de cultură. Într-o serie de şcoli s-a desenat şi s-a afişat în clase planul terenului, cu parcelele şi culturile planificate. Astfel el poate fi consultat permanent de elevi. Este bine ca pretutindeni să se procedeze la fel.

De asemenea, este bine ca încă de pe acum să prezentăm elevilor planul de măsuri tehnice şi organizatorice întocmit de gospodăria colectivă din localitate, arătîndu-le şi sarcinile ce revin gospodăriei prin planul de stat. Este bine dacă prezentarea o face chiar preşedintele gospodăriei sau un delegat al său.

Cu această ocazie avem prilejul să le vorbim elevilor despre sarcinile agriculturii noastre socialiste, în conformitate cu directivele ce reies din documentele de partid şi de stat şi despre felul cum vor fi ele realizate de către gospodăria respectivă. De exemplu, le vom explica elevilor importanţa cultivării porumbului pentru siloz, le vom vorbi despre suprafaţa rezervată acestei culturi în cadrul asolamentului ce se aplică pe terenul agricol al gospodăriei, despre pregătirile în vederea culturii respective etc.

Procedînd în felul arătat, asigurăm o pregătire temeinică a lucrărilor practice agricole de primăvară.

S. PETRE

Verificarea cunoştinţelor şi deprinderilor practice

După cum se ştie, verificarea şi aprecierea cunoştinţelor şi deprinderilor însuşite de elevi constituie o parte integrantă a muncii didactice. Ea trebuie îndeplinită de profesorul-maistru care conduce lucrările de atelier ale elevilor din şcolile de cultură generală la fel cum este îndeplinită de toţi ceilalţi profesori.

Totuşi, unii profesori-maiştri nu acordă verificării şi aprecierii cunoştinţelor şi deprinderilor însuşite de elevi suficientă atenţie, fie din cauză că nu înţeleg toată însemnătatea acestora, fie pentru că nu sînt de ajuns de lămuriţi asupra felului cum trebuie să le îndeplinească. Se ştie însă că verificarea regulată şi aprecierea justă a cunoştinţelor şi deprinderilor contribuie mult la buna pregătire a elevilor, îndemnîndu-i să-şi înveţe fiecare lecţie, să-şi efectueze cu conştiinciozitate temele. Pe de altă parte, ele contribuie şi la perfecţionarea activităţii pedagogului însuşi, ajutîndu-l să vadă clar, în fiecare moment, ce ştiu şi ce nu ştiu elevii lui, în ce direcţie trebuie să mai stăruie pentru a completa eventualele goluri din cunoştinţele lor, cum trebuie să-şi îmbunătăţească munca de predare pentru a-i ajuta să înţeleagă mai bine cele explicate.

Lipsiţi încă de experienţă didactică, o serie de profesori-maiştri, deşi caută să verifice şi să aprecieze cu regularitate cunoştinţele elevilor, nu reuşesc să îndeplinească toate cerinţele care se pun în legătură cu acestea. Astfel, unii nu ştiu cum să organizeze verificarea, în ce moment al lecţiei s-o situeze, cum s-o desfăşoare. O serie de profesori-maiştri apreciază munca elevilor abia la finele trimestrului, luînd în considerare numai obiectele confecţionate de ei. Alţii încheie mediile elevilor numai pe baza notelor date la schiţele efectuate de aceştia sau la răspunsurile orale primite de la ei.

O asemenea apreciere nu poate să reflecte însă pregătirea practică de ansamblu a elevilor. În cazul cînd aprecierea muncii acestora se face numai cînd piesa este gata confecţionată, profesorul-maistru pierde din vedere o serie de probleme importante şi anume: cum aplică elevii în practică cunoştinţele teoretice dobîndite în cadrul obiectelor de cultură generală, cum progresează ei în însuşirea deprinderilor de mînuire a uneltelor, cum execută operaţiile de prelucrare învăţate, cum întocmesc o schiţă sau un desen etc. De asemenea, dacă nota se dă numai pe baza schiţelor sau a răspunsurilor orale, profesorul-maistru nu poate să urmărească în ce măsură şi-au însuşit elevii cunoştinţele tehnice şi tehnologice care se referă la construcţia şi folosirea sculelor, a dispozitivelor şi maşinilor, la executarea operaţiilor de prelucrare, la mînuirea uneltelor de lucru, la metodele cele mai economice care asigură produse de bună calitate etc.

Pentru înlăturarea acestor lipsuri este necesar ca profesorii-maiştri să se lămurească asupra felului cum trebuie organizată verificarea cunoştinţelor şi deprinderilor dobîndite de elevi, ca şi asupra felului cum trebuie apreciate aceste cunoştinţe, să ştie să folosească bine metoda conversaţiei pentru verificarea curentă a cunoştinţelor predate în cadrul fiecărei lecţii.

Să luăm un exemplu. Dacă în ultima lecţie profesorul-maistru le-a vorbit elevilor despre tăierea cu dalta, el va începe lecţia următoare cu o conversaţie de verificare privitoare la această temă. Fie că va scoate cîţiva elevi la tablă, cerînd celorlalţi să urmărească cu atenţie cum se desfăşoară conversaţia, fie că va folosi interogarea la locul de muncă, el va pune astfel de întrebări încît din răspunsurile date să poată vedea dacă elevii ştiu cînd se foloseşte dalta, cum este construită ea, cum se încearcă duritatea tăişului, care este poziţia corectă în timpul tăierii cu dalta, cum trebuie prevenite accidentele de tăiere etc.

Este bine ca elevilor să li se adreseze întrebări nu numai din lecţia curentă, ci şi din lecţii mai vechi. Astfel, materia parcursă poate fi mereu reîmprospătată şi folosită de ei în efectuarea lucrărilor practice.

La ce intervale de timp este bine să se verifice cunoştinţele elevilor? Socotim nimerit ca verificarea orală să aibă loc la fiecare şedinţă de lucru (adică săptămînal). În felul acesta obişnuim elevii să muncească sistematic şi realizăm totodată numărul de examinări necesare. Pot avea loc şi verificări scrise, prin lucrări curente, de control o dată sau de două ori pe trimestru.

Probleme mai complexe se ridică în legătură cu verificarea însuşirii deprinderilor, care nu se poate realiza decît în timpul lucrului, cînd elevii aplică în practică cele învăţate. Urmărind la toate lucrările dacă fiecare elev începe lucrarea la timp, dacă şi-a organizat bine locul de muncă, dacă ştie să aleagă sculele necesare executării unei operaţii, dacă are o poziţie bună în timpul lucrului, dacă ştie să mînuiască uneltele de prelucrat, de măsurat etc., profesorul-maistru va putea da o apreciere fundamentată asupra părţilor pozitive şi negative din activitatea acestora.

Aprecierea cunoştinţelor şi deprinderilor practice ale elevilor se exprimă prin note care-i stimulează pe aceştia să-şi intensifice eforturile în vederea însuşirii temeinice a materiei predate. Notele acordate elevilor au un rol educativ şi îi îndeamnă la o muncă activă numai atunci cînd oglindesc exact cantitatea şi calitatea cunoştinţelor şi deprinderilor. De aceea se impune ca profesorii-maiştri să fie foarte obiectivi în apreciere, să ţină seama de posibilităţile elevilor, în funcţie de vîrsta lor, dar totodată să manifeste exigenţa necesară. De exemplu, atunci cînd se apreciază un obiect se ia în seamă dacă acesta a fost executat la dimensiunile prevăzute de schiţă sau desen, dacă suprafeţele prelucrate satisfac calităţile cerute, dacă obiectul are forma corespunzătoare etc. La acordarea notelor se va ţine seama şi de felul cum aplică elevul în practică cunoştinţele teoretice însuşite în clasă la diferitele obiecte de învăţămînt, de iniţiativa lui în muncă, de modul cum se preocupă de menţinerea ordinei la locul de muncă, de felul cum îngrijeşte sculele şi instrumentele de măsurat etc. Totodată este necesar să se aibă în vedere nu numai dacă elevul a răspuns corect sau a executat bine operaţiile de prelucrare, ci şi dacă cunoştinţele şi deprinderile au fost însuşite de el în mod conştient, deoarece reproducerea mecanică a cunoştinţelor tehnice, tehnologice şi organizatorice, precum şi a operaţiilor duce la limitarea orizontului politehnic al elevilor, la formarea unor meşteşugari.

În legătură cu aprecierea muncii elevilor se ridică şi următoarele probleme: cîte note trebuie să aibă un elev într-un trimestru şi cînd să i se acorde aceste note? În cazul lucrărilor practice de atelier la clasele V—VII, care se desfăşoară în cîte trei ore pe săptămînă, sînt necesare una sau două note la oral (atunci cînd se verifică cunoştinţele tehnice şi tehnologice). Elevii vor mai primi însă note şi pentru fiecare operaţie învăţată şi efectuată la confecţionarea obiectelor în atelier. În felul acesta un elev poate să aibă 3 sau 4 note într-un trimestru.

Referitor la cea de a doua problemă — şi anume cînd trebuie să se acorde notele — experienţa arată că ele se pot acorda cu cele mai bune rezultate cînd se verifică oral cunoştinţele tehnice şi tehnologice referitoare la construcţia utilajelor, la confecţionarea lor, la metodele şi procedeele de prelucrare a diferitelor materiale, la organizarea locului de muncă, la tehnica securităţii muncii etc., după efectuarea fiecărei operaţii de prelucrare, după construirea în întregime a unui obiect, precum şi atunci cînd se cercetează caietul de atelier pentru a se vedea în ce măsură elevul a executat corect schiţa şi a indicat corect procesul tehnologic.

Verificînd cu regularitate şi apreciind just cunoştinţele şi deprinderile elevilor, profesorii-maiştri au posibilitatea să cunoască gradul de însuşire a acestora, calitatea lor, să ia la timp măsuri care să asigure continua îmbunătăţire a cunoştinţelor elevilor.

TEODOR G. MUCICA

Jurnal de educatoare

Munca noastră, a educatoarelor, poate fi eficientă numai dacă se bazează pe o cît mai bună cunoaştere a copiilor din grupa cu care lucrăm. Un crîmpei dintr-o discuţie pe care o poartă între ei, o exclamaţie, o anumită atitudine faţă de un tovarăş de joacă, ne dezvăluie adesea mult despre trăsăturile particulare ale fiecărui copil în parte, despre diferitele aspecte ale caracterului lui în formare. Toate aceste observaţii sînt foarte preţioase pentru noi în munca pe care o ducem pentru a forma la copii trăsături pozitive de caracter şi a lupta împotriva a tot ce este negativ în atitudinea lor. Dacă ne bazăm însă numai pe memorie pentru a ţine seama de toate aceste observaţii constatăm în scurt timp că ea nu ne poate fi un ajutor de nădejde. Ca să putem ajunge la anumite concluzii, ca să ne formăm o părere justă despre personalitatea în formare a copilului, ne stă la îndemînă şi jurnalul.

În jurnalul meu am aşternut pînă acum, o seamă de observaţii privind dezvoltarea copiilor sub aspect moral, intelectual şi fizic şi, pe baza lor, am luat măsuri care au şi început să dea unele rezultate.

Acum cîtăva vreme am notat, în legătură cu Maria, una dintre fetiţele din grupa mea, faptul că ea n-a reuşit să se împrietenească, în decurs de o lună, cu nici un copil, că preferă să stea retrasă.

Am căutat să cunosc condiţiile ei de viaţă în familie. Mama s-a recăsătorit. Fetiţa s-a mutat de curînd la bunici. Viaţa în casa bunicilor pare lipsită de bucurii pentru ea. Atunci am început să mă ocup în mod special de dînsa, să-i creez clipe cît mai plăcute la grădiniţă. I-am dat în grijă un acvariu cu peştişori pe care abia îl adusesem. I-am propus să-mi ajute la aranjatul dulapului. Apoi am lăsat-o singură să lucreze. Părea fericită ori de cîte ori o lăudam. Am continuat să-i dau tot felul de însărcinări şi s-o laud pentru modul cum le îndeplineşte. Apoi am pus-o să lucreze împreună cu cîte un alt copil.

Mai tîrziu cu vreo cîteva săptămîni am notat în jurnal: „Maria s-a împrietenit cu Gabi. E mai veselă. Se remarcă la ea şi o atitudine mai apropiată faţă de ceilalţi copii. A devenit puţin mai comunicativă, mai prietenoasă".

Răsfoind cîteva foi ale jurnalului, mă opresc la un alt copil. E vorba de Lia. Sosirea ei în grădiniţă a decurs normal. Mi s-a părut la început că nu se remarcă prin vreo trăsătură deosebită. Era vioaie, prietenoasă şi destul de disciplinată. Dar iată că într-o zi o surprind vorbind cu alţi copii. Am notat în jurnal ceea ce spunea: „Nu-mi place să mătur în camera păpuşii. Eu nu mătur că mă murdăresc".

Mi-am propus s-o observ mai îndeaproape.

„Astăzi Lia a fost de serviciu la colţul naturii vii. E foarte neîndemînatică. Nu manifestă nici o plăcere. A cerut ajutorul Lenuţei" — spune o notă din jurnal.

Cam pe atunci cînd am însemnat nota aceasta am discutat şi cu mama Liei, care mi-a spus că nu este de acord ca fetiţa să aibă îndeletniciri gospodăreşti, că acasă n-o pune să facă aşa ceva. Am văzut că voi avea de luptat mai mult cu mentalitatea greşită a mamei decît cu fetiţa. De aceea am căutat s-o lămuresc cît este de necesar ca un copil să capete deprinderi de muncă şi am rugat-o să ne viziteze într-o dimineaţă grădiniţa. Cînd a venit, i-am arătat cu cîtă plăcere îşi îndeplinesc cei mai mulţi copii micile lor sarcini.

Desigur, însemnările continuă. Ele se aştern mereu pe paginile jurnalului, ajutîndu-mă să-mi desfăşor mai bine munca, să-i pregătesc mai bine pe copii pentru viitoarea lor activitate în şcoală şi în viaţă.

OLGA MUMJI
educatoare la grădiniţa de copii nr. 6 din Brăila

I. NIŢESCU. Şcoala de azi. În clasă.
(Din expoziţia de pictură de la clubul Sindicatului muncitorilor din învăţămînt şi cultură)

Olimpiada de fizică şi matematică

După cum s-a mai anunţat, Societatea de ştiinţe matematice şi fizice organizează şi în anul acesta, cu sprijinul M.I.C. şi al C.C. al U.T.M. a XI-a ediţie a Olimpiadei de matematică şi fizică.

Etapa locală a olimpiadei pentru şcolile medii, pedagogice, profesionale, tehnice şi tehnice de maiştri va avea loc în ziua de 21 februarie a.c. pentru matematică şi în ziua de 28 februarie a.c. pentru fizică. Etapa regională se va desfăşura în primele două zile ale vacanţei de primăvară a elevilor, iar etapa finală între 25 şi 27 aprilie a.c.

Etapa pregătitoare a olimpiadei micilor matematicieni şi fizicieni (clasele V—VII) va dura pînă la 1 martie a.c., iar etapa locală se va desfăşura la 10 aprilie a.c.

Profesorii de matematică şi fizică din şcolile de 7 ani, medii, pedagogice, profesionale, tehnice şi tehnice de maiştri sînt chemaţi să sprijine olimpiada, care constituie un factor important în ridicarea nivelului de cunoştinţe al elevilor.

Cîteva procedee de stimulare a lecturii în afara clasei

Programele şcolare, de la clasa a V-a la a XI-a, prevăd un număr de opere literare pe care elevii trebuie să le studieze în afara clasei.

Rostul acestei activităţi este de a lărgi orizontul elevilor, de a adînci cunoştinţele căpătate în orele de clasă prin materiale legate de programa şcolară şi de a deprinde pe elevi să muncească singuri cu textul literar, observînd şi sintetizînd observaţiile făcute asupra unei opere în care se reflectă în chip unic realitatea prezentată artistic de creator. Această muncă mai are avantajul că sporeşte posibilităţile elevilor de intuire a esenţialului şi de exprimare corectă, într-o limbă literară.

Uneori, controlul prevăzut de programă asupra lecturii elevilor în afara clasei prilejuieşte adevărate recenzii, competent şi artistic redactate de către elevii mari.

Alteori, însă, controlul periodic al lecturii în afara clasei este ocazie de mare mîhnire pentru profesorul care constată că cei mai mulţi elevi n-au citit opera recomandată, că s-au mulţumit cu lectura unei recenzii din ziar sau a unei prefeţe, ba chiar cu reproducerea — stîngaci modificată — a lucrării unui coleg. Ca urmare, elevii capătă note rele, sînt certaţi pentru incorectitudine, se simt umiliţi şi descurajaţi şi se lasă cu totul în voia întîmplării: fiecare speră să nu fie ascultat la lectura în afara clasei, sau... să-şi corecteze nota proastă la această activitate cu notele bune căpătate la altele.

Voi înfăţişa cîteva procedee pentru stimularea interesului elevilor faţă de lectura în afara clasei. Ele au fost aplicate de mulţi profesori de literatură, la clase cu elevi de vîrste diferite. Constanţa cu care s-au obţinut rezultate bune demonstrează că succesul sau insuccesul în problema lecturii în afara clasei depinde mult mai puţin de înclinaţiile generale ale colectivului sau de „talentul" pentru literatură al elevilor, decît de găsirea şi aplicarea creatoare a unor procedee de stimulare, adecvate condiţiilor concrete în care profesorul îşi desfăşoară munca.

În primul rînd, profesorul de literatură trebuie să cunoască trăsăturile specifice ale personalităţii fiecărui elev, căile pe care aspectele de viaţă oglindite într-o operă literară pătrund în conştiinţa acestuia. Profesorul îşi poate da seama dacă are de-a face cu un tip contemplativ sau dinamic, cu un elev capabil să-şi exprime cu îndemînare impresiile sau cu altul pentru care limbajul nu este încă decît un instrument primitiv. Pe baza acestor observaţii iniţiale îşi va planifica formele de activitate cu clasa în general şi cu fiecare elev în special în scopul de a face din lectură un mijloc de educaţie comunistă, în toată complexitatea acestei noţiuni.

Se înţelege că nu putem folosi toate procedeele posibile în cadrul unei singure clase. Personalitatea creatoare a profesorului va alege şi va adapta la condiţiile clasei cu care lucrează acele procedee care pot fi puse în aplicare cu mai mare uşurinţă şi cu mai mult efect asupra elevilor. Altfel, încercînd să aplicăm toate procedeele existente, în loc să facem din lectura literară un mijloc de uşurare a însuşirii materiei la literatură şi de lărgire a orizontului cultural, reuşim să transformăm această activitate într-o formă a supraîncărcării elevilor, care împiedică asimilarea temeinică a cunoştinţelor, duce la confuzii şi la incapacitatea de a sintetiza observaţiile.

Un procedeu aplicabil în orice condiţii de muncă este **agitaţia vizuală**, cu diversele ei forme. Este aplicabil în orice clasă — mică sau mare, de elevi avansaţi sau mai slab pregătiţi anterior etc. — pentru că acest procedeu lucrează direct, ca un factor intuitiv care se impune de la sine conştiinţei prin senzaţia vizuală pe care o produce asupra copilului.

Variantele agitaţiei vizuale de care ne putem folosi pentru trezirea interesului elevilor faţă de textul literar sînt multe: cu prilejul lecţiilor introductive de tipul biografiei unui scriitor, profesorul poate veni în clasă cu unul sau mai multe volume — monografii sau ediţii însoţite de studii introductive — din care şi-a selectat cîteva citate necesare prezentării scriitorului respectiv; poate aduce un album, cum este albumul „Mihail Sadoveanu", în care elevii văd reproduse coperţile cărţilor recomandate pentru lectura în afara clasei, citate semnificative din aceste opere, facsimile ale scriitorului privitoare la geneza unei opere etc.

O schemă pe tablă, înfăţişînd datele cele mai importante privitoare la viaţa unui scriitor şi la tematica operei sale trezeşte curiozitatea multor elevi de a cunoaşte operele indicate.

E greu să ne imaginăm profesori de literatură la care dragostea pentru carte să nu se traducă şi în strădania de a-şi procura un minimum de volume, acele indicate de programa şcolară. În cazul cînd, la începutul carierei, profesorul nu posedă această mică bibliotecă personală, el se poate folosi de biblioteca şcolii (căreia are şi datoria de a-i indica titlurile necesare pentru viitoarele achiziţionări), de biblioteca de cartier şi de alte unităţi din reţeaua atît de bogată a bibliotecilor.

Cînd profesorul posedă sau poate procura prin împrumut o ediţie rară, un manuscris, atenţia elevilor asupra scriitorului studiat creşte şi consecinţa este că cea mai mare parte a clasei citeşte opera recomandată.

O formă a agitaţiei vizuale mai organizată şi cu un caracter permanent o constituie **vitrina literară**, pe policioarele căreia pot fi expuse vederii elevilor fotografiile scriitorului studiat, ziare şi reviste în care apar studii privitoare la activitatea sa, volume de critică literară, ediţii ale operelor lui printre care se vor afla neapărat şi cele indicate de programă pentru lectura în afara clasei. Materialele vor fi, desigur, privite cu interes de toţi elevii clasei şi apoi prezentate chiar de profesor. O singură aluzie făcută de profesor la un amănunt faptic din ţesătura unei opere trezeşte în elevi dorinţa de a citi cartea în întregime. Materialul vitrinei literare rămîne expus pînă ce se trece la alt autor. De vitrina literară e bine să se îngrijească mai ales profesorul, pentru ca prin conţinutul ei să constituie o îndrumare şi o uşurare a studiului literaturii.

Un material îndeobşte cunoscut, dar rareori bine conceput şi cu grijă realizat este **albumul literar**.

De multe ori profesorii cer fiecărui elev să-şi întocmească un album literar cuprinzînd toate perioadele de istorie literară pe care le-au studiat, sau tot atîtea albume separate cîţi autori au învăţat. O astfel de exigenţă se încadrează, desigur, în formele de supraîncărcare a elevilor, împotriva cărora trebuie să luptăm spre a lăsa copiilor timpul necesar studiului temeinic şi activităţilor recreative.

Albumul literar însă poate fi alcătuit de profesorul de literatură de-a lungul anilor săi de activitate, mereu îmbogăţit, ca o adevărată istorie în imagini a literaturii. Prezentat la început elevilor în totalitatea lui, albumul literar îşi poate lua locul în vitrina literară la fiecare oră de literatură, deschis la capitolele predate succesiv.

Acest material poate deveni însă şi o activitate practică a fiecărei clase dacă aceasta se desfăşoară pe timp mai îndelungat şi sînt antrenaţi toţi elevii. Ei încep să adune materialul necesar pentru album pe măsură ce studiază autorii şi operele acestora. În orele de desen, sub îndrumarea profesorului, elevii desenează pe foi de bloc flori stilizate, motive naţionale, din care pot realiza un cadru pentru album. Pe aceste foi va fi plasat materialul iconografic, vor fi scrise citatele cele mai semnificative din operele studiate, vor fi ilustrate, prin desene originale, aspecte înfăţişate de creaţiile studiate. La această muncă e bine să colaboreze toţi elevii clasei, după talentul şi posibilităţile lor. Profesorul îi va îndruma şi va procura materiale mai greu de găsit.

În cursul anilor următori se adaugă materialele noi legate de programa claselor respective, pînă cînd elevii termină şcoala. Atunci depun albumul lor la colţul pedagogic al şcolii, pentru a fi folosit de seriile următoare de elevi.

O astfel de activitate realizează legătura dintre diferite obiecte de studiu: istoria ajută la încadrarea vieţii şi operei unui scriitor în condiţiile economice şi social-politice în care a trăit; sub îndrumarea profesorului de geografie se lucrează harta pe care se vor fixa locul natal sau călătoriile scriitorilor, la muzică se vor învăţa cîntece pe versurile marilor poeţi şi se vor scrie cîteva măsuri din partitură pe foaia de album.

Munca se realizează treptat, în colectiv, cu ajutorul profesorilor, de-a lungul mai multor ani şi contribuie la creşterea interesului elevilor pentru literatură, la închegarea colectivului clasei şi la apropierea elevilor de profesorii lor, fără a constitui o supraîncărcare.

Un mijloc de stimulare a interesului pentru lectura în afara clasei este vizitarea în colectiv a librăriei la anumite perioade. Profesorul, care în prealabil a cercetat volumele nou apărute, le prezintă sumar, legînd explicaţia de ceea ce elevii cunosc din studiile anterioare. Cu acest prilej se întocmeşte o fişă de informare pentru gazeta de perete a cadrelor didactice, o foaie de recomandare pentru biblioteca şcolii, în ordinea urgenţei de cumpărare a volumelor. Elevii se obişnuiesc astfel să viziteze şi singuri librăriile, să se familiarizeze cu materialele nou apărute şi să-şi dea seama de activitatea bogată a scriitorilor şi a editurilor în patria noastră.

O influenţă educativă o are vizitarea cu elevii a bibliotecilor. În centrele mari, această vizită poate alterna cu aceea făcută într-o mare bibliotecă, cum ar fi în Bucureşti Biblioteca Academiei R.P.R. sau Biblioteca centrală de stat. Cu acest prilej elevii ar putea vedea cărţile reprezentative din istoria literaturii noastre, de la cele mai vechi pînă azi, ziarele şi revistele, arta minuţioasă cu care sînt ornamentate vechile manuscrise, legături în piele şi în argint — adevărate popoabe — precum şi condiţiile de documentare pe care statul nostru de democraţie populară le oferă cercetătorilor din toate ramurile de activitate. Contactul cu acest aspect al culturii din patria noastră are o mare influenţă asupra elevilor.

Să completăm aceste procedee de stimulare a interesului elevilor pentru literatură cu programarea unor întîlniri ale elevilor cu scriitorii contemporani a căror operă o studiază, cărora le pot pune întrebări în legătură cu geneza operelor, să avem în vedere marea extindere pe care a luat-o în şcolile noastre concursul „Iubiţi cartea", în cadrul căruia profesorul de literatură şi elevii muncesc susţinut, cu plăcere şi cu rezultate din cele mai bune, şi va trebui să conchidem că în astfel de condiţii rari vor fi elevii insensibili la ispita unei cărţi recomandate de profesor. Complexitatea şi varietatea cunoştinţelor pe care le capătă copiii prin mijlocirea operei literare vor înlesni nu numai înţelegerea operelor studiate în clasă, dar şi studiul celorlalte obiecte de învăţămînt. În felul acesta se va realiza în acelaşi timp o temeinică însuşire a cunoştinţelor căpătate în şcoală, tocmai prin dezvoltarea gîndirii şi perfecţionării posibilităţilor de exprimare orală şi scrisă ale elevilor noştri.

Astfel văzută, problema stimulării interesului pentru lectură nu va fi considerată ca o activitate facultativă, care poate fi improvizată de profesor, ci ca o acţiune bine gîndită şi cu perseverenţă urmărită, pentru a-şi putea da roadele.

EMILIA ST. MILICESCU

Predarea cunoştinţelor de mecanică tehnică

Predarea cu succes a mecanicii tehnice în şcolile de maiştri cere profesorului multă atenţie faţă de problemele de ordin metodic, pentru a asigura înţelegerea deplină a materialului predat.

Una din căile care se practică frecvent în şcoala noastră în acest scop o constituie folosirea exemplelor din producţie. Prezentăm aceste exemple ca fiind cazuri particulare de aplicare a unei legi şi apoi, după exemplificarea mai multor cazuri concrete, tragem o concluzie cu caracter generalizator. De pildă, cînd am predat mişcarea plan-paralelă din cinematică, am folosit trei exemple privind funcţionarea a trei mecanisme diferite, larg utilizate în practică. Am început cu determinarea vitezei capătului unei bare ghidate după axe rectangulare, am continuat cu determinarea vitezei butonului manivelei mari la un mecanism cu două manivele de lungimi diferite şi am încheiat cu aflarea vitezei pistonului la un mecanism bielă-manivelă. Toate exerciţiile au fost efectuate după metoda centrului instantaneu de rotaţie. Înainte de tratarea fiecărui exemplu am prezentat elevilor maqueta şi modul de funcţionare a mecanismului respectiv, iar la sfîrşit am subliniat că procedeul folosit a fost în principiu acelaşi pentru toate exemplele tratate. În continuare, am cerut elevilor să dea cît mai multe exemple similare cunoscute de ei, noi făcînd doar completări şi rectificări acolo unde era cazul.

Socotim drept foarte importantă şi grija pentru prezentarea fiecărui organ de maşină nu ca pe un obiect separat şi în nemişcare, ci în legătură strînsă cu maşina, mecanismul sau aparatul din care face parte, ţinînd seama de intercondiţionarea dintre organul studiat şi celelalte organe, cu care se leagă prin cuple cinematice sau prin îmbinări fixe şi scoţînd în evidenţă rolul lui funcţional. De asemenea, subliniem întotdeauna în predare posibilităţile de execuţie tehnologică a organului de maşină studiat, ca şi posibilităţile lui de evoluţie în funcţionare. Pornind de la aceasta, abordăm studiul unui organ de maşină în următoarea ordine: definirea şi caracterizarea lui; clasificarea; domeniul de utilizare şi rolul funcţional; materiale şi indicaţii tehnologice de execuţie; consideraţii teoretice şi de calcul; tipuri şi variante constructive; interschimbabilitatea şi standardizarea. Dezvoltarea fiecăruia dintre punctele de mai sus depinde de caracteristicile organului de maşină studiat, ca şi de specializarea elevilor, în funcţie de care reducem sau dezvoltăm aceste puncte.

Înţelegerea cunoştinţelor de mecanică tehnică cere nu numai expunerea clară şi metodică a fiecărei lecţii în parte, ci şi asigurarea unei succesiuni logice a lecţiilor, în sensul trecerii gradate de la simplu la complex prin folosirea cunoştinţelor anterioare pentru consolidarea noilor noţiuni. Procedînd aşa noi prezentăm, de exemplu, forţele de frecare în problemele de echilibru ca avînd rol similar unei reacţii de legătură, iar echilibrul ca un caz particular al unui sistem de forţe la care rezultanta este nulă şi momentul rezultat de asemenea nul. În felul acesta condiţiile de echilibru sînt deduse foarte lesne de către elevi, fără să fie nevoie de consideraţii teoretice noi.

Un element esenţial în legarea predării mecanicii tehnice de problemele producţiei îl constituie alegerea şi rezolvarea problemelor în vederea aplicaţiilor practice. Noi alegem aceste probleme astfel încît să nu necesite rezolvarea unei ecuaţii complicate sau a unui sistem complicat de ecuaţii, pentru a nu pierde mult timp şi a nu abate atenţia elevilor de la problema de mecanică care trebuie rezolvată în primul rînd.

Iată, de pildă, cum am rezolvat cu elevii probleme privind determinarea reacţiilor în reazime ale unei macarale la care coloana rotitoare este rezemată pe o crapodină în punctul A şi pe un lagăr radial în punctul B şi de care este suspendată în punctul C greutatea G = 1 tf.

Ne-am oprit întîi asupra importanţei practice a problemei, subliniind că determinarea reacţiilor în lagăre permite dimensionarea acestora şi am arătat că problema este o aplicaţie la studiul echilibrului unui sistem plan de forţe în care se ţine seama atît de forţa dată G, cît şi de reacţiile din lagăre. Am menţionat apoi că în A există o articulaţie ce dezvoltă o reacţie de direcţie şi de mărime necunoscute, astfel că o descompunem în componentele perpendiculare X_A şi Y_A în timp ce în B se dezvoltă o singură forţă de legătură. Totodată, am subliniat că lagărul radial dă naştere la o reacţie orizontală, el neputînd dezvolta decît reacţii normale pe axa sa (nu ţinem seama de frecare). Am continuat stabilind că forţa dată G şi reacţiile necunoscute X_A, Y_A, X_B se găsesc în acelaşi plan vertical, formînd un sistem de forţe în echilibru, la care se aplică ecuaţiile:

$$X_A - X_B = 0$$
$$Y_A - G = 0$$
$$X_B \cdot 4 - G \cdot 5 = 0$$

Am obţinut astfel un sistem de trei ecuaţii cu trei necunoscute X_A, Y_A, X_B, care s-a rezolvat uşor. Din ultima ecuaţie a rezultat că $X_B = \frac{G \cdot 5}{4} = \frac{1.5}{4} = 1{,}25$ tf. În virtutea primei ecuaţii, $X_A = X_B = 1{,}25$ tf, iar din ecuaţia a doua a rezultat $Y_A = G = 1$ tf. Reacţiile au fost deci $X_A = X_B = 1{,}25$ tf, $Y_A = 1$ tf.

Predînd în acest fel mecanica tehnică noi îi pregătim pe viitorii maiştri să poată rezolva în producţie probleme privind rezistenţa materialelor şi organelor de maşini, să prevină suprasolicitarea la efort a acestora şi să calculeze amplasarea optimă şi sarcinile de lucru ale diferitelor maşini, să ştie să asigure o organizare ştiinţifică, cu maximum de randament, a muncii în secţiile pe care le vor conduce.

ing. L. SAVEANU
şi
ing. N. TOMESCU
profesori la Grupul şcolar tehnic „Unirea" din Bucureşti

Sub îndrumarea maistrului, elevi ai Şcolii profesionale auto din Satu Mare învaţă să mînuiască cu pricepere strungul.

Pentru îmbunătăţirea predării

Cercul pedagogic al cadrelor didactice din şcolile profesionale şi tehnice ale oraşului Craiova desfăşoară o activitate rodnică pentru ridicarea nivelului ştiinţific şi metodic al predării. De curînd acest cerc a organizat, cu sprijinul Cabinetului metodic din Bucureşti, un schimb de experienţă între profesorii de specialitate din sectoarele industrie grea şi agricol.

Lecţia de instruire desfăşurată la acest schimb de experienţă la Grupul şcolar „Electroputere" a avut drept subiect „Lipirea cu aliaje moi". Maistrul-instructor Dumitru Frumuşeanu, muncitor de înaltă calificare, care a condus lecţia, a dovedit că, pe lîngă o deosebită tehnică în executarea demonstraţiei practice, el stăpîneşte şi bune procedee metodice de instruire a elevilor. Discuţiile purtate de numeroşii profesori şi maiştri care au asistat la lecţie au relevat calităţile instructajului, au subliniat, ca o latură foarte pozitivă a acestuia, folosirea mijloacelor tehnice înaintate şi a procedeelor tehnologice nou introduse în producţie. Ei au recomandat maistrului-instructor să folosească mai larg în predare panourile reprezentînd desene pe faze de operaţii, care dau ucenicilor posibilitatea să urmărească evoluţia lucrării în succesiunea ei firească.

Cadrele didactice participante la schimbul de experienţă au audiat de asemenea o interesantă conferinţă cu subiectul „Realizările învăţămîntului profesional şi tehnic din U.R.S.S." ţinută de tov. ing. V. Mişicu, consilier în Ministerul Învăţămîntului şi Culturii.

Prin valoarea lecţiilor predate, prin discuţiile rodnice purtate în jurul acestor lecţii, schimbul de experienţă a ajutat participanţilor să-şi lămurească mai bine o serie de probleme importante din munca lor.

In cercurile tehnice

Una dintre cele mai îndrăgite activităţi în timpul liber al elevilor Şcolii de meserii din Piteşti este activitatea în cercurile tehnice. Cele trei cercuri de specialitate organizate în şcoală — cercul de tîmplărie-sculptură, cercul de lăcătuşerie şi mecanică şi cercul de ţesături-confecţii — aduc o contribuţie importantă la îmbogăţirea cunoştinţelor tehnice

În ultima perioadă s-a pus un accent deosebit pe stringerea legăturii cercurilor cu fabricile şi întreprinderile din sectorul de producţie în care vor fi repartizaţi elevii după absolvire. Astfel, şedinţa cercului de lăcătuşărie-mecanică în care a fost prezentat referatul cu subiectul „Progrese în industria metalurgică" a fost urmată de o vizită la Uzinele metalurgice „Vasile Tudose" din Colibaşi. De asemenea, şedinţa cercului de ţesături-confecţii în care s-a discutat despre compoziţia şi decompoziţia fibrelor a fost urmată de o vizită în laboratorul de vopsit al fabricii textile „11 Iunie" din Piteşti. După şedinţa cercului de tîmplărie cu tema „Tehnologia fabricării placajului" s-a urmărit practic procesul de fabricare la Fabrica de placaj din Rîmnicu-Vîlcea.

În felul acesta activitatea cercurilor tehnice de la Şcoala de meserii din Piteşti contribuie nemijlocit la îmbunătăţirea pregătirii profesionale a elevilor.

FILIP B. STANESCU

Primele noţiuni de desen artistic

Expresie a grijii partidului şi guvernului pentru stimularea şi îndrumarea tinerelor talente, şcolile de artă au luat în ultimii ani un avînt deosebit. În aceste şcoli sînt cultivate cu atenţie, încă din primele clase, aptitudinile artistice ale copiilor.

Lucrînd la Şcoala de artă de 7 ani din Galaţi ca profesoară de desen artistic, caut să le dezvolt în primul rînd elevilor mei, chiar din primul an de şcoală, priceperea de a privi o operă de artă, de a-i înţelege şi a-i gusta frumuseţea. Încă înainte de a le preda orice noţiune de desen îi familiarizez, prin intermediul reproducerilor, cu operele cele mai remarcabile ale plasticii româneşti şi universale.

Le cer apoi copiilor să deseneze din imaginaţie, deoarece desenele lor mă ajută să le cunosc aptitudinile, felul de a vedea şi interpreta realitatea. Majoritatea desenelor din imaginaţie executate de elevii noştri sînt deosebit de interesante, chiar dacă forma de exprimare e naivă şi liniile încă nesigure.

Deosebit de semnificative sînt izvoarele de inspiraţie ale desenelor executate de copii din imaginaţie: ceea ce au văzut în fabrici sau uzine, construcţiile noi care se ridică în oraşul nostru, activitatea din port etc. Ele dovedesc orientarea copiilor către realitatea socialistă a patriei noastre, dragostea lor pentru marile înfăptuiri dobîndite de poporul muncitor sub conducerea partidului.

Studiul organizat, sistematic îl încep cu desenul după natură. Caut să-i deprind pe copii cu perceperea justă a proporţiilor, a formei obiectelor, de la cele mai simple — apropiate de corpurile geometrice — la cele complicate. Apoi îi învăţ să delimiteze lumina şi umbra care cad pe corpuri. Aici fac un popas mai mare, dînd explicaţii amănunţite şi exemplificînd. Caut să-l fac pe fiecare copil să vadă cum se aşterne lumina pe obiecte şi cum se desenează umbra. Nu intervin la început cu indicaţii asupra tehnicii; fiecare desenează cum simte sau cum poate. Îi ajut însă să înţeleagă rolul proporţiilor şi al raporturilor dintre dimensiunile obiectelor.

Foarte importantă în formarea primelor noţiuni de desen artistic este paginaţia, adică felul cum se înscrie desenul pe foaia de hîrtie. În unele cazuri paginaţia e simplă. Îndată ce am pus pe masă un vas înalt, cu o siluetă zveltă, mîinile elevilor prind să răsucească hîrtia şi să-l schimbe poziţia pe înălţime. Apoi mă întreabă, convinşi că vor primi un răspuns afirmativ: „Desenăm pe înalt, nu?" Cu alte obiecte lucrurile merg mai greu. Într-o asemenea ocazie le-am povestit copiilor păţania unui tînăr grafician care paginase greşit un desen, aşa încît nu-i încăpuse pe foaia de hîrtie. În focul lucrului îl continuase pe planşetă. La sfîrşit, cînd a ridicat hîrtia, lucrarea a apărut tăiată la jumătate. Povestea le-a plăcut copiilor, au reţinut-o şi acum, cînd vreun coleg porneşte un desen paginînd greşit obiectele, ei îi reamintesc, rîzînd, păţania graficianului.

În general, în primii ani de învăţătură nu cer copiilor lucrări foarte bine finisate, ci lucrări cît mai clare. Pentru a-i stimula în muncă le-am făcut cunoscute, din cîteva reviste de artă plastică, desene ale unor copii de vîrsta lor prezentate la expoziţiile internaţionale de artă plastică. Elevii mei s-au convins astfel că cele reprezentate în asemenea lucrări n-au fost executate cu mijloacele marilor pictori, ci copilăreşte, dar clar şi expresiv.

Elevii îmi spun uneori că nu pot să deseneze anumite detalii, se descurajează uşor atunci cînd posibilităţile nu-i ajută să redea ceea ce şi-au imaginat. Atunci intervin cu explicaţii, făcîndu-i să înţeleagă că nu pretind de la ei nimic peste posibilităţile lor. Pentru a le întări voinţa, hotărîrea de a persevera în lucrările dificile, le povestesc întîmplări semnificative din viaţa marilor noştri pictori — de exemplu, despre lupta grea a lui Nicolae Grigorescu pentru învăţarea tainelor picturii. Le spun apoi: „Astăzi voi vă bucuraţi de toate condiţiile pentru a deveni artişti. Trebuie numai să perseveraţi, să munciţi neobosit pentru a vă dezvolta talentul". Clipa de descurajare este învinsă astfel mai uşor şi copiii se apleacă însufleţiţi de un nou elan asupra planşelor de desen.

Socotesc foarte indicat să pun din cînd în cînd la încercare memoria artistică a elevilor, să văd dacă şi cum le rămîn în minte cele observate în natură şi să corectez anumite reprezentări defectuoase. La o asemenea probă am constatat, de pildă, că unii elevi şi-au întipărit greşit în minte caracteristicile articulaţiilor de la picioarele din spate ale cailor, pe care le-au desenat în sens invers. Le-am atras atenţia asupra greşelii, desenîndu-le pe tablă un cal în cîteva poziţii caracteristice de mers, trap şi galop.

Paralel cu formarea deprinderilor de desen artistic elevii învaţă să dea volum desenelor, colorîndu-le. Se ştie că în general copiilor le plac culorile curate, luminoase, clare. De aceea le dau să lucreze doar cu cîteva culori, fără să caut să le încarc memoria cu elemente complicate cum sînt gama, nuanţa, armonia.

De multe ori elevii mă întreabă dacă anumite umbre pe care le aruncă obiectele trebuie colorate cu negru şi sînt contrariaţi pentru momente cînd le răspund negativ. Îi învăţ atunci cum să vadă umbra, care nu e opacă, asemeni unei bălţi de păcură, ci străvezie. „De aceea — le explic — trebuie să se vadă în transparenţă o altă culoare decît negru".

Cu multă bucurie execută elevii şi lucrări de modelaj. Acestea se efectuează de obicei pe plat, deoarece pentru copii este încă greu să perceapă şi să reproducă volumele în spaţiu. Am ţinut seama de aceasta şi am pornit de la lucrări foarte simple, care nu au un conţinut pretenţios şi nu depăşesc puterea copiilor. Începînd cu simple corpuri geometrice, am trecut apoi la reprezentarea unor obiecte cu forme asemănătoare. Elevii au lucrat astfel vase, figurine, animale, fructe şi flori — după model, dar şi din imaginaţie. Deprinderea de a lucra din imaginaţie le lărgeşte gîndirea artistică, face orele de modelaj mai atractive, iar lucrările lor devin mereu mai bune şi mai aproape de ceea ce vor să reprezinte.

Toată această activitate desfăşurată în şcoală ne dă satisfacţia de a vedea ridicîndu-se din rîndul elevilor noştri talente autentice, care, perseverînd pe drumul artei realist-socialiste se pot înălţa către adevărata măiestrie. La rîndul nostru ne străduim să ne îmbunătăţim continuu pregătirea pedagogică, astfel încît să ne putem pune întreaga pricepere în slujba formării unei viitoare generaţii de artişti capabili să oglindească minunatele realităţi ale vieţii noastre socialiste.

Prof. EMILIA IACOB
Şcoala de artă de 7 ani-Galaţi

Viitorii învăţători şi predarea educaţiei fizice

În sistemul general de instruire şi educare a elevilor, educaţia fizică reprezintă o latură de mare însemnătate. Ea întăreşte sănătatea şi rezistenţa fizică a elevilor, contribuie la dezvoltarea lor armonioasă, la educarea lor în spiritul disciplinei conştiente, al perseverenţei, al hotărîrii, încrederii, curajului şi stăpînirii de sine, le formează deprinderi de practicare regulată a exerciţiilor fizice, de muncă în colectiv şi de igienă. Întărind sănătatea elevilor, contribuind la dezvoltarea lor fizică, această disciplină favorizează în acelaşi timp creşterea capacităţii lor de asimilare a cunoştinţelor.

Ţinînd seama de importanţa acestui obiect de învăţămînt numeroşi învăţători şi profesori acordă multă atenţie predării lecţiilor de educaţie fizică, dau acestora un conţinut bogat şi sprijină activitatea sportivă. Totuşi, în unele cazuri orele de educaţie fizică, în special la clasele I-IV din mediul rural nu se ţin cu regularitate, figurînd în mod formal în orariile şcolilor, sau au un conţinut sărac şi necorespunzător. Acest lucru este determinat de faptul că unii învăţători şi alte cadre care predau educaţia fizică nu acordă importanţa cuvenită acestei discipline şi nu se străduiesc suficient să-şi îmbunătăţească pregătirea în vederea predării educaţiei fizice. Mergînd pe linia minimei rezistenţe, aceştia renunţă cu uşurinţă la posibilitatea pe care o au de a se documenta din anumite lucrări de specialitate de largă circulaţie, de a cere îndrumări de la profesorii de specialitate sau de a se consulta cu metodiştii cercurilor pedagogice. Chiar şi unii absolvenţi ai şcolilor pedagogice, din seriile 1950—1958, care au avut asigurată prin planurile de învăţămînt, pregătirea pentru a preda educaţia fizică se situează pe aceleaşi poziţii de minimalizare a importanţei ei în procesul instructiv-educativ. Aceasta arată că în unele şcoli pedagogice şi institute pedagogice de învăţători nu s-a acordat toată grija pregătirii viitoarelor cadre didactice pentru a putea preda educaţia fizică la acelaşi nivel cu celelalte discipline.

Şcolile pedagogice, institutele pedagogice de învăţători şi institutele pedagogice de 3 ani, au datoria de a pregăti cadre cu cunoştinţe teoretice şi practice necesare predării educaţiei fizice la nivelul cerinţelor. Realizarea acestei sarcini este strîns legată de pregătirea profesorilor de specialitate din aceste şcoli, de calitatea lecţiilor teoretice şi practice de educaţie fizică pe care le predau ei, de felul cum îndeplinesc prevederile programelor de învăţămînt.

Îndeplinirea ritmică a conţinutului programelor de educaţie fizică trebuie să asigure viitorilor absolvenţi, o bună pregătire fizică, să-i înarmeze cu cunoştinţe privind predarea elementelor prevăzute în programele de educaţie fizică pentru clasele I-IV şi V-VII, precum şi cu cunoştinţele de pedagogie şi psihologie specifice acestei discipline. Paralel cu aceasta, viitorii învăţători şi profesori trebuie să plece din şcoală cu un larg bagaj de jocuri şi exerciţii aplicative care pot fi executate în orice condiţii, ca bază pentru formarea deprinderilor de mişcare.

În majoritatea şcolilor şi institutelor pedagogice programele de educaţie fizică se îndeplinesc în mod satisfăcător. Se observă însă că în unele cazuri nu se adîncesc suficient problemele specifice ale predării educaţiei fizice în şcoala elementară în condiţiile diferite de care dispune aceasta, că nu întotdeauna este stimulat interesul elevilor şi studenţilor pentru această activitate. Ei pleacă adeseori din şcoală cu un bagaj sărac de cunoştinţe, jocuri şi exerciţii pe care le-ar putea efectua cu viitorii lor elevi, sînt insuficient orientaţi pentru organizarea unor forme variate ale activităţii de educaţie fizică şi sport în şcoală şi în afara acesteia, nu au suficient spirit de iniţiativă. Aceasta duce în mod evident la subaprecierea rolului educaţiei fizice în munca lor de viitoare cadre didactice.

Lipsurile existente în predarea educaţiei fizice în şcolile şi institutele pedagogice se datoresc în bună măsură faptului că organele de învăţămînt nu s-au îngrijit să repartizeze în aceste şcoli pe cei mai buni specialişti din cuprinsul regiunii, cadre cu temeinică pregătire teoretică, practică şi metodică. Unii directori de şcoli şi unele organe de îndrumare şi control acordă prea puţină atenţie felului cum se predau orele de educaţie fizică şi modului în care îşi însuşesc elevii cunoştinţele necesare.

O mare importanţă pentru pregătirea profesională în domeniul educaţiei fizice a viitoarelor cadre didactice o prezintă practica pedagogică. Ea dă posibilitate elevilor şi studenţilor să-şi consolideze şi să-şi concretizeze cunoştinţele însuşite prin lecţiile de teoria şi metodica educaţiei fizice, ajutîndu-i să dobîndească o bună pregătire metodică. Nu întotdeauna însă, elevii şi studenţii asistă la un număr suficient de lecţii practice de educaţie fizică, ei înşişi ţin prea puţine lecţii la această disciplină şi nu le desfăşoară în condiţiile reale din şcolile unde vor merge să muncească. Pe de altă parte, lecţiile practice de educaţie fizică nu sînt întotdeauna pregătite din vreme.

Este necesar ca în cadrul practicii pedagogice lecţiile de educaţie fizică să se bucure de aceeaşi atenţie ca şi lecţiile de la celelalte discipline, atît din partea profesorilor de specialitate, cît şi a celor de pedagogie şi a directorilor.

Pe lîngă îmbunătăţirea conţinutului lecţiilor de educaţie fizică în şcoala elementară, viitorii absolvenţi ai şcolilor şi institutelor pedagogice, în special cei care merg în mediul sătesc, trebuie să desfăşoare şi o bogată activitate sportivă în rîndul elevilor şi tineretului. De aceea, ei trebuie să capete încă din şcoală cunoştinţele şi deprinderile necesare în această privinţă, sarcină ce se realizează în deosebi prin activitatea în afară de clasă şi extraşcolară, prin activitatea în cadrul asociaţiilor sportive şi prin participarea la manifestările şi competiţiile sportive. Se constată însă, că şi în această privinţă - există o serie de lipsuri în activitatea unor şcoli şi institute pedagogice. De exemplu, elevii participă rar la campionatele republicane şcolare nefolosindu-se în acest fel un mijloc bun, care le-ar da posibilitatea să-şi ridice nivelul cunoştinţelor tehnice, metodice şi organizatorice. Este necesar ca activitatea sportivă din şcolile şi institutele pedagogice să se intensifice, pentru a întregi astfel pregătirea absolvenţilor lor.

Profesorii de specialitate au datoria să trezească la viitoarele cadre didactice interesul pentru continua îmbunătăţire a bazei materiale necesare predării educaţiei fizice în şcolile unde vor lucra, arătîndu-le totodată cît de mult pot ei realiza din resurse locale şi cu mijloace oricît de modeste.

Aceste multiple aspecte pe care trebuie să le rezolve profesorul de specialitate şi care constituie tot atîtea sarcini nu pot fi soluţionate la nivelul cerinţelor decît dacă conducerile şcolilor sau institutelor le acordă atenţia şi sprijinul necesar. Un exemplu pozitiv în acest sens îl constituie şcoala pedagogică de învăţători din Bucureşti, a cărei conducere apreciază la justa valoare educaţia fizică. Preocuparea pentru îmbunătăţirea bazei materiale necesare lecţiilor la această disciplină, pentru nivelul cunoştinţelor elevilor, reprezintă pentru conducerea acestei şcoli un obiectiv însemnat. Acelaşi lucru îl putem spune şi despre şcolile pedagogice de învăţători din Constanţa şi Deva.

Şcolile pedagogice şi institutele pedagogice sînt chemate să dea cadre bine pregătite pentru învăţămînt, cadre care să facă faţă cu cinste tuturor cerinţelor acestuia. De aceea ele trebuie să acorde toată atenţia şi pregătirii viitoarelor cadre didactice în domeniul educaţiei fizice, care are o mare însemnătate în educarea comunistă a tineretului.

Prof. FLORIN PANAITESCU
inspector în Direcţia educaţiei tineretului şcolar din M.I.C.

E greu să stăpîneşti şi să coordonezi mişcările mingilor. Totuşi elevele Şcolii medii nr. 35 cu program special de educaţie fizică din Bucureşti fac dovada unei deosebite măiestrii artistice.

In front... unul singur

Dacă vă împinge cumva curiozitatea să deschideţi caietele elevilor claselor V-VII de la Şcoala elementară de 7 ani nr. 28 din Cluj-Someşeni, veţi constata că nu toţi copiii care învaţă la această şcoală au o scriere frumoasă şi corectă. Mai sînt copii care au un scris neîngrijit, plin de greşeli de ortografie şi de exprimare. Cîte o dată ai impresia că unii nu cunosc bine forma exactă, corectă a tuturor literelor şi cîţiva nu ştiu cînd se foloseşte litera mare.

— Ce părere aveţi, tovarăşe director, de această situaţie?

— Aveţi perfectă dreptate, ne răspunde directorul — aşa e, copiii noştri au un scris urît. Dar să ştiţi, cei mai mulţi din elevii care scriu astfel sînt veniţi din alte şcoli. Mai ales în clasele V—VII primim copii din satele învecinate, în care, pe cît se vede, preocuparea învăţătorilor pentru scrierea şcolarilor a lăsat foarte mult de dorit.

Uitîndu-te în caietele elevilor din clasa a V-a nu poţi să nu-i dai dreptate tovarăşului director. În adevăr, nu în clasa a V-a se învaţă cînd se foloseşte litera mare, de pildă. Şi dacă şcolarii nu cunosc încă acest lucru elementar, asta se datoreşte nu atît profesorilor, cît învăţătorilor care i-au pregătit în clasele anterioare. Iar dacă întîmplător elevii în cauză au venit în clasa a V-a de la o altă şcoală, atunci, bine înţeles, de vină este învăţătorul de la şcoala de unde provin.

În mod firesc te întrebi însă: ce a făcut Şcoala elementară nr. 28 din Cluj pentru îndreptarea scrierii elevilor ei?

— A! — ne asigură directorul — tovarăşa profesoară de limba romînă se luptă să înlăture această deficienţă, de pe urma căreia se plînge că are atîtea necazuri.

— Singură? Colectivul pedagogic nu o ajută?

— Colectivul pedagogic? Şi el se străduieşte — ne spune de astă-dată parcă mai şovăielnic.

Totuşi, din ceea ce a spus reiese că în şcoală ar exista un front comun al pedagogilor pentru deprinderea elevilor cu o scriere corectă, frumoasă, lizibilă.

Deschidem cîteva caiete de lucrări scrise pentru a ne convinge de grija profesorilor faţă de felul cum scriu elevii.

De la primele caiete pe care le luăm în mînă, însă, imaginea frontului comun se risipeşte. Cei mai mulţi profesori trec cu vederea greşelile de ortografie, de exprimare. E drept că unele greşeli — de obicei cele mai deochiate — sînt subliniate. Dar ce folos dacă în şcoală există moda — despre care tovarăşul director are cunoştinţă — de a nu se comenta lucrările? Vor şti oare elevii profesorilor Vida Oarcăşu, Liviu Truţa ş.a. pentru ce tovarăşii profesori au subliniat cuvintele „aierul", „înpărţit", „săşi" etc., dar mai ales unele chestiuni de conţinut, dacă ei nu le-au arătat în ce constau greşelile?

De asemenea, cel puţin derutante pot fi intervenţiile de felul celei făcute de prof. L. Truţa, care la cuvîntul „muri", scris de elevul Ştefan Vinte în propoziţia „Planta va muri", a mai adăugat cu roşu un „i"!

Este necesar ca pedagogii de la Şcoala elementară nr. 28 din Cluj-Someşeni, care de altfel au şi realizări frumoase în munca lor, să-şi pună mai serios problema formării unui front comun pentru a-i învăţa pe elevi să scrie şi să se exprime cît mai corect. În treaba aceasta profesorul de limba romînă nu trebuie lăsat singur.

A. C.

RĂSPUNS la întrebările cititorilor

Ce se înţelege prin „ani şcolari" la stabilirea stagiului de activitate în învăţămînt în vederea prezentării la examenele de definitivat şi gradul II?

— La stabilirea stagiului de activitate în învăţămînt se consideră că anul şcolar durează de la 1 septembrie pînă la 31 august al anului următor, aceasta fiind durata sa şi din punct de vedere administrativ, indiferent dacă şcolile şi-au deschis cursurile după data de 1 septembrie.

Unele cadre didactice, referindu-se la prevederile articolului 39 din Regulamentul pentru organizarea şi funcţionarea şcolilor de cultură generală, socotesc în mod greşit că anul şcolar ar dura numai pînă la 30 iunie. Data de 30 iunie marchează însă numai sfîrşitul trimestrului III. Aceste cadre didactice nu ţin seamă de faptul că examenele de maturitate, admitere, corigenţă şi încheierea situaţiei şcolare au loc după data de 30 iunie. În afară de aceasta, şi vacanţa de vară, cu activităţile ei (tabere, excursii etc.) face parte tot din structura anului şcolar. Neţinînd seama de aceasta, unii confundă durata anului şcolar din punct de vedere administrativ cu durata cursurilor şcolare.

Faţă de cele arătate mai sus se înţelege că cei intraţi în învăţămînt la data de 1 septembrie sau ulterior nu pot fi consideraţi că aveau împliniţi numărul corespunzător de ani (ani şcolari) la data de 1 august 1959, data aplicării Hotărîrii nr. 1059. **Prin urmare, au dreptul să se prezinte la examenul de definitivat din acest an numai cadrele didactice care aveau un stagiu în învăţămînt de cel puţin 3 ani la data de 1 august 1959, urmînd ca pînă la trecerea examenului de definitivat acestea să fie salariate cu salariul prevăzut pentru „stagiar", grupa 0-3 ani. De asemenea, au dreptul să primească gradul definitiv fără examen numai cadrele didactice care aveau un stagiu de cel puţin 5 ani la data de 1 august 1959 şi care îndeplinesc celelalte condiţii. Se pot prezenta la examenul de gradul II cei care aveau un stagiu de cel puţin 10 ani la aceeaşi dată şi care au obţinut gradul definitiv.**

Mai este nevoie să se precizeze că stagiul de activitate în învăţămînt se consideră numai de la data cînd cel în cauză s-a prezentat la post, a primit decizia de numire şi a fost salarizat, iar nu de la data cînd i s-a înmînat dispoziţia de repartizare de la facultate cum în mod greşit înţeleg unele cadre didactice.

PUBLICAŢII DE CONCURS

INSTITUTUL DE CONSTRUCŢII DIN BUCUREŞTI anunţă un concurs pentru ocuparea următoarelor posturi didactice:

1) **Postul de conferenţiar**, prevăzut la poziţia 3 în statele de funcţiuni ale catedrei de Maşini de construcţii, avînd ca sarcină didactică 5 ore medie săptămînal pentru predarea cursului de Organe de maşini şi Maşini de construcţii la Facultatea de construcţii civile şi la Facultatea de hidrotehnică.

2) **Postul de conferenţiar**, prevăzut la poziţia 4 în statele de funcţiuni ale catedrei de Drumuri, avînd ca sarcină didactică 4 ore medie săptămînal provenind din predarea cursurilor: Drumuri urbane, Studiul şi proiectarea drumurilor şi Curs general de căi de comunicaţii.

3) **Postul de conferenţiar** prevăzut la poziţia 3 în statele de funcţiuni ale catedrei de Drumuri, avînd ca sarcină didactică 4—5 ore medie săptămînal provenind din predarea cursurilor: Studiul şi proiectarea drumurilor, Exploatarea şi întreţinerea drumurilor şi Curs general de căi de comunicaţii.

4) **Postul de conferenţiar** prevăzut la poziţia 3 în statele de funcţiuni ale catedrei de Geotehnică şi fundaţii, avînd ca sarcină didactică 3—5 ore medie săptămînal provenind din predarea cursului de Geotehnică şi fundaţii la Facultatea de construcţii civile şi la Facultatea de drumuri şi poduri.

5) **Postul de şef de lucrări** prevăzut la poziţia 4 în statele de funcţiuni ale catedrei de Construcţii industriale, avînd ca sarcină didactică 10 ore medie săptămînal provenind din conducerea a 3 grupe la lucrările practice şi a 2 subgrupe la proiectul de an de la disciplina Beton armat predat la Facultatea de construcţii civile, industriale şi agricole.

★

INSTITUTUL POLITEHNIC DIN TIMIŞOARA anunţă scoaterea la concurs a unui post de **conferenţiar** la disciplina de „Utilajul sudării electrice", de la catedra VIII — Tehnica sudurii, de pe lîngă Facultatea mecanică, poz. 8. din statul de funcţiuni.

Cei care doresc să participe la concurs vor depune actele prevăzute de art. 13 din Regulamentul M.I.C. privitor la ocuparea funcţiilor didactice în învăţămîntul superior, la rectoratul Institutului politehnic din Timişoara, bul. 30 Decembrie nr. 2, în termen de 30 de zile de la publicarea prezentului anunţ.

Informaţii suplimentare, privind ţinerea concursului se pot obţine zilnic, de la secretariatul rectoratului, bul. 30 Decembrie nr. 2, etaj III, telefon 11—06, între orele 12—15.

★

INSTITUTUL DE ARTE PLASTICE „NICOLAE GRIGORESCU" DIN BUCUREŞTI anunţă concurs pentru ocuparea următoarelor posturi vacante:

1) Post de conferenţiar, catedra de Pictură, disciplinele pictură, desen, compoziţie, poz. 6.

2) Post de conferenţiar, catedra de Pictură, disciplina pictură, desen, compoziţie, poz. 7.

3) Post de profesor, catedra de Pictură monumentală, disciplina frescă, poz. 4.

4) Post de conferenţiar, catedra de grafică, disciplina desen, pictură, gravură, compoziţie, poz. 3.

5) Post de conferenţiar, catedra de istoria şi teoria artelor, disciplina istoria artei romîneşti, poz. 3

6) Post de conferenţiar, catedra de istoria şi teoria artelor, disciplina istoria artei universale, poz. 4.

7) Post de conferenţiar, catedra tehnico-teoretice, disciplina perspectivă, studiu grafic al stilurilor şi desen liniar şi proiectiv, poz. 2.

8) Post de conferenţiar, catedra tehnico-teoretice, disciplina pedagogie-psihologie, poz. 4.

Pentru participarea la concurs, cei interesaţi, urmează să înainteze, în decurs de o lună de la publicarea prezentului anunţ, o cerere adresată Institutului de arte plastice „Nicolae Grigorescu" din Bucureşti, str. Budişteanu nr. 19, raion Gh. Gheorghiu-Dej.

Cererea va fi însoţită de următoarele acte: copie legalizată de pe diploma de stat sau de pe actul echivalent de studii superioare; copie legalizată de pe diploma de doctor sau candidat în ştiinţe; copie legalizată de pe atestatul de profesor sau conferenţiar; lucrările ştiinţifice ale candidatului într-un exemplar; certificatul de caracterizare a activităţii profesionale şi sociale a candidatului, eliberat de instituţia în care acesta îşi are funcţia de bază; memoriu de activitate didactico-ştiinţifică semnat de candidat; autobiografia.

Informaţii suplimentare se primesc la

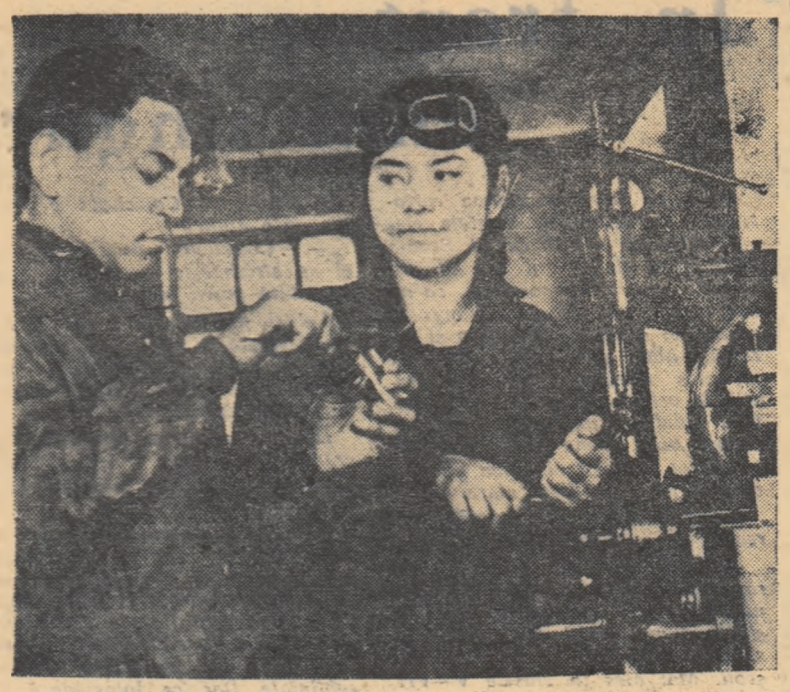

În școlile din R. S. S. Kazahă elevii își însușesc temeinice deprinderi de muncă, se familiarizează cu principalele procese de producție.

MUNCITORI ȘI PROFESORI

Directorul școlii prezintă unui vizitator un om în vîrstă, cu părul alb.

— Faceți cunoștință. Este cel mai tînăr dintre pedagogii noștri.

— Cum asta, cu părul alb și cel mai tînăr?

— E foarte simplu. Abia acum își începe cariera pedagogică. A venit la noi din producție, unde era fruntaș. Își propune ca nici aici să nu rămînă în urmă.

Acum aproape în fiecare colectiv pedagogic poți întîlni asemenea profesori „tineri". Ei vin în școală din uzine, din fabrici, de pe ogoarele colhozurilor, pentru a-i înarma pe elevi cu deprinderi practice, pentru a-i învăța să folosească uneltele și instrumentele, să mînuiască strungul, să prelucreze lemnul și metalul, să conducă mașini agricole — într-un cuvînt, să producă bunuri necesare societății.

Printre profesorii veniți din producție sînt mulți oameni entuziaști, care muncesc în mod interesant, creator, cu înflăcărare. Ei iubesc școala, reușesc să se apropie de elevi.

La Școala nr. 5 din Ribinsk, regiunea Iaroslav, activitățile practice sînt conduse de Pavel Vasilievici Zverev. E un om în vîrstă, maistru la uzina de mașini tuliere. El s-a împrietenit atît de mult cu elevii, îi înțelege atît de bine, încît nici nu mai concepe că ar putea să nu lucreze cu ei. Om plin de farmec, atent și serios, Pavel Vasilievici s-a consacrat cu totul muncii pedagogice, își îndeplinește cu devotament sarcina de a-i învăța pe elevi lăcătășăria și strungăria. În ateliere domnește o ordine exemplară. Urmindu-i exemplul, și elevii își păstrează locul de muncă cu cea mai mare grijă. Sub conducerea lui ei au confecționat multe lucruri folositoare: material didactic și mobilier pentru școală, piese comandate de întreprinderi etc.

De multă dragoste și respect din partea elevilor se bucură și tînărul inginer energetician Mstislav Iurievici Formanovski, care predă bazele producției la Școala nr. 2 din Electrostali, regiunea Moscova. Lecțiile lui deschid spații largi gîndirii elevilor. El pune adesea în fața lor sarcini care cer agerime, cunoștințe temeinice de fizică și matematică. Mstislav Iurievici vrea să pregătească din rîndurile elevilor lui nu numai muncitori calificați, ci viitori fruntași și raționalizatori ai producției.

Și cîte lucruri bune nu se pot spune despre agronomii și zootehnicienii din colhozuri care conduc lucrările practice din școlile sătești! Fără ajutorul lor brigăzile de elevi n-ar fi putut obține rezultatele minunate cu care se mîndresc acum pe drept cuvînt.

Uneori agronomii și zootehnicienii completează programa școlară cu cunoștințe deosebit de importante și de necesare elevilor. În programele de botanică, de exemplu păpădiei i s-a închinat un capitol întreg dar nu se spune aproape nimic despre lucernă și despre iarba de Sudan, cu care crescătorii de vite din ținutul Krasnodar se întîlnesc atît de des. Zootehniciana Maria Kapranova îl familiarizează însă pe elevii ei de la școala din Novo-Titarovsk cu însușirile nutritive ale acestor ierburi, îi învață cum să alcătuiască rațiile pentru hrănirea vitelor, îi ajută să-și însușească regulile de îngrijire a animalelor tinere.

Desigur că profesorilor care vin din producție nu le este de la început ușor să lucreze, nu-și dobîndesc prea lesne succesele. Ei nu-și însușesc dintr-o dată măiestria pedagogică și cele mai bune metode de predare.

Majoritatea colectivelor didactice se preocupă însă mult de ajutorarea lor. Pedagogii se străduiesc să-i sprijine pe noii lor tovarăși în primii pași pe care-i fac pe un tărîm nou. Se organizează pentru ei lecții pe teme pedagogice, se creează cercuri metodice în care intră toți profesorii obiectelor din ciclul politehnic, cei care conduc activitățile practice și cei care predau bazele producției. Discutarea în comun a celor mai complexe probleme pedagogice este de un mare folos noilor profesori.

Foarte folositoare este și asistența reciprocă la lecții: profesorii de activități practice merg la lecțiile de cultură generală, iar profesorii care predau disciplinele de cultură generală se familiarizează cu întreprinderile unde se desfășoară instruirea practică a elevilor. Unora, aceasta le ajută să-și organizeze mai bine lecțiile, să lucreze mai bine cu elevii, celorlalți — să înlăture ruperea teoriei de practică.

Cît de importantă este de exemplu, pentru elevi, munca comună a profesorilor de matematică și de desen tehnic! Prin eforturile lor comune aceștia pot dezvolta mai ușor la elevi reprezentările spațiale și priceperea de a reproduce obiectele cu mijloace grafice, pe hîrtie. Fără deprinderi temeinice de desen tehnic nici un elev n-ar putea dobîndi acum pregătirea necesară muncii în producție.

Toate acestea sînt importante nu numai pentru că îi înarmează pe elevi cu deprinderi practice, ci și pentru că îi ajută să se dezvolte multilateral. Mai mult decît orice alt mijloc munca îi disciplinează pe elevi, întărește sentimentul lor de tovărășie, cinstea lor, sentimentul lor de dreptate, iar execuția exactă, îngrijită a obiectelor la care lucrează le dezvoltă gustul estetic.

Faptul că în școli lucrează profesori care vin din producție face să se întărească mult munca pedagogică. Împreună cu toți ceilalți profesori, aceștia se includ în munca nobilă de educare și instruire a tinerei generații, în munca de realizare a legii privitoare la legătura școlii cu viața.

(Din „Ucitelskaia gazeta" nr 16/4606. Articol prescurtat)

La ordinea zilei

DEZARMAREA

De cîteva luni, o propunere înțeleaptă a dat aripi celor mai îndrăznețe visuri ale omenirii, a sădit în inimile fiecărui om speranța într-o nouă lume a viitorului, îmbelșugată, în care să nu mai pustiască focul războaielor, în care oamenii să-și făurească o viață fericită pentru ei și pentru copiii lor. Înțeleapta propunere a venit din partea statului care se află în fruntea luptei pentru pace, din partea Uniunii Sovietice.

Ce poate să fie mai minunat decît o lume în care să nu se cheltuiască nici un singur ban pentru înarmare, în care imensele cote în prezent destinate scopurilor militare să fie folosite pentru construcția de locuințe și școli, în care întregul armament să fie aruncat în mare!

O asemenea lume își doresc copiii și tinerii al căror viitor ar putea fi întunecat de spectrul războiului atomic, vîrstnicii care au cunoscut prăpădul atîtor măceluri, femeile care și-au pierdut soții sau fiii pe front, toți oamenii care astăzi construiesc, zăgăzuiesc apele pentru ca pămîntul să devină mai fertil, sau studiază energia atomică pentru a o folosi în scopuri pașnice.

Dezarmarea generală și totală — propunere fără precedent în istorie — reprezintă calea cea mai sigură spre consolidarea păcii și spre asigurarea prieteniei între toate popoarele.

Să se înfăptuiască dezarmarea! — iată ce cer astăzi toți oamenii cinstiți. Să înceteze o dată împovărătoarele cheltuieli militare!

SA TRANSFORMAM PALOȘUL ÎN PLUG!

●

Ziarele au început să publice tot mai des materiale despre ceea ce ar putea să fie ziua de mîine dacă fierul tunurilor s-ar transforma în tractoare. Sînt în toate aceste materiale planurile de viitor ale oamenilor. Mereu se fac calcule noi. Cîte pustiuri întinse nu s-ar putea transforma în pămînturi roditoare, cîte bogății n-ar putea fi smulse naturii dacă toate, sau măcar o parte din cheltuielile militare, ar fi întrebuințate în acest scop? Savanții gîndesc la schimbarea climei globului, la secarea sau crearea unor noi mări, la schimbarea cursului unor fluvii. Oamenii se gîndesc la lucruri mari și mărunte, la viața lor care ar putea fi îmbelșugată, la locuințele, la școlile care s-ar putea construi în îndepărtatele cătune pierdute în fundul junglei asiatice, în văile munților Anzi sau în nisipurile Africii.

Oare cîți din analfabeții care reprezintă astăzi aproximativ 43—45% din populația globului ar putea să învețe carte, dacă o parte din cheltuielile militare ar fi investite în domeniul învățămîntului? Desigur că toți acești neștiutori de carte s-ar adăpa la lumina bogată a culturii, dacă în loc de armament s-ar construi școli. După cum spun statisticienii:

UN BOMBARDIER — 500 SĂLI DE CLASĂ.

●

Cu o lună în urmă, același stat care s-a situat întotdeauna în fruntea luptei pentru pace și colaborare internațională a dat o nouă dovadă practică a înțeleptei sale politici îndreptată spre asigurarea unei păci durabile în lume. După ce în 1955 și 1958 a efectuat în mod unilateral o reducere a forțelor armate cu 2.140.000 de oameni, Uniunea Sovietică a redus din nou efectivul armatelor sale cu 1.200.000 de oameni. Iată dovada cea mai concludentă a dorinței de pace a guvernului sovietic, a îndemnului pe care îl dă celorlalte state, și în special marilor puteri, pentru realizarea celui mai arzător ideal al omenirii: dezarmarea generală și totală. Propunînd să se treacă la fapte concrete în domeniul dezarmării, apelul Sovietului Suprem al U.R.S.S. adresat parlamentelor și guvernelor tuturor țărilor lumii arată că „încetarea cursei înarmărilor ar permite să se folosească în mod suplimentar mari sume de bani pentru construirea de locuințe, pentru nevoile ocrotirii sănătății și ale învățămîntului, pentru mărirea veniturilor oamenilor muncii, pentru ajutorarea țărilor slab dezvoltate din punct de vedere economic".

Noua inițiativă a Uniunii Sovietice a fost primită cu bucurie de toți oamenii cinstiți din lumea întreagă. Ea a făcut să încolțească în sufletele tuturor speranța. Gîndindu-se la viitorul milioanelor de copii care nu pot învăța datorită lipsei de școli, pedagogii Americii Latine au salutat gestul guvernului sovietic și s-au aliat măreței idei a dezarmării generale și totale. Ideea aceasta cîștigă tot mai mulți partizani. În S.U.A. — după cum anunța zilele trecute Institutul „Gallup" de sondare a opiniei publice — în Anglia, în Franța, în Italia — peste tot, marea majoritate a oamenilor își exprimă adeziunea la ideea dezarmării. Mulți dintre profesorii și învățătorii din Anglia se gîndesc la realizarea în viitor, prin renunțarea la cheltuieli militare, a multor mii de construcții de școli necesare învățămîntului englez. Miile de oameni ai școlii din Italia, astăzi șomeri, privesc cu nădejde spre o lume a păcii. Iar pedagogii francezi speră că dezarmarea de mîine va aduce o sporire considerabilă a săracului buget destinat astăzi învățămîntului, înjumătățit și acesta, în mod arbitrar, cu școlile confesionale.

Năzuințele tuturor acestora ar putea deveni fapte numai dacă guvernele țărilor lor ar renunța la cursa nebunească a înarmărilor și ar trece la dezarmarea generală și totală. Numai astfel s-ar putea rezolva marile greutăți prin care trece învățămîntul țărilor capitaliste. După cum tot statisticienii arată, numai

UN PURTATOR DE AVIOANE = 95 DE ȘCOLI.

●

Cele două perechi de cifre pe care le-am citat în articol cu aldine și altele de același gen au fost publicate de Asociația de cercetări sindicale americane, după date guvernamentale. Statisticienii Asociației au vrut să demonstreze concret ce avantaje ar aduce — în cazul de față pentru învățămînt — dezarmarea. Cîte lucruri nu s-ar putea face dacă numai infimul procent de 0.05% din cheltuielile militare ale S.U.A. s-ar vărsa pentru nevoile învățămîntului? S-ar putea realiza încă o dată pe cît se realizează în prezent. N-ar fi prea mult — e drept — căci astăzi pentru învățămînt se cheltuiește în S.U.A. — notați bine — doar 0,05% din alocațiile militare.

Ziua în care paloșul se va transforma în plug este așteptată cu ardoare de toate popoarele lumii. De aceea, în mod firesc masele protestează împotriva cursei înarmărilor pe care se încăpățînează să o ducă încă puterile militare occidentale. Așa, de pildă, hotărîrea guvernului francez de a face experiențe nucleare în Sahara a fost primită cu indignare de toată lumea. Alături de ceilalți oameni ai muncii, și-au manifestat protestul și oamenii școlii. Nu numai pedagogii, studenții și elevii din Franța, dar și cei din alte țări ale globului pămîntesc. Elevi din Italia, studenți din Canada, iar de curînd, 3.700 de copii din Hiroșima au trimis pe adresa guvernului francez mesaje și telegrame în care cer încetarea pregătirilor pentru experimentarea acestei arme nimicitoare.

De asemenea, toți oamenii cinstiți din Japonia și din întreaga lume și-au exprimat dezaprobarea față de recentul pact militar încheiat între Japonia și S.U.A. Manifestînd pe străzile orașelor, miile de oameni ai muncii au cerut renunțarea la ratificarea acestui „tratat de securitate". „Să construim școli în loc de rampe pentru lansarea rachetelor!" — au strigat miile de manifestanți.

Ce ar însemna renunțarea la instalarea rampelor pentru rachete? După cum spun aceiași statisticieni pe care i-am mai citat,

O RAMPA PENTRU LANSAREA RACHETELOR — 1.500 DE ȘCOLI.

●

Să se înfăptuiască dezarmarea! Să construim în loc să distrugem! — aceasta este chemarea care umple de nădejdi sufletul tuturor oamenilor cinstiți.

AL. I. VLADIMIR

Școlile din R. P. Albania îi educă pe elevii lor în spiritul dragostei față de carte, față de învățătură. Iată-o pe Engjellușe Jupaj, una din cele mai bune eleve ale Școlii „29 Noiembrie" din orașul albanez Argyrocastro, pregătindu-și lecțiile.